

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

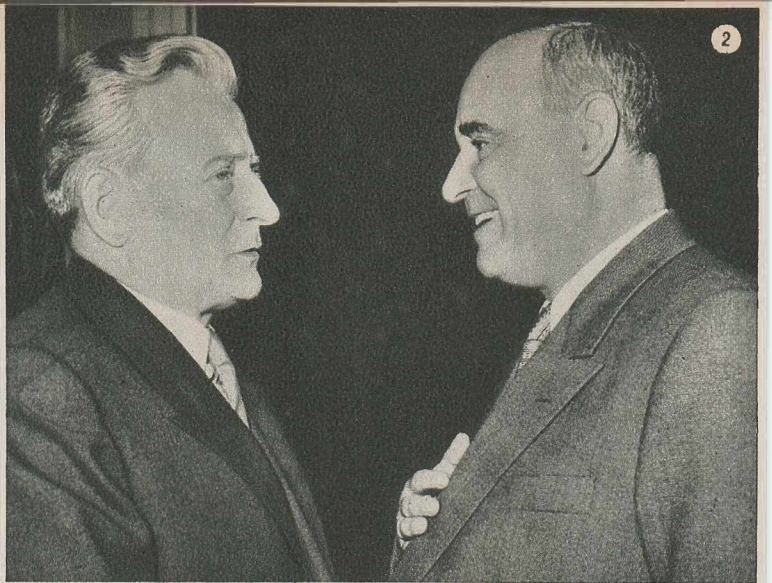
Nr. 41 (281) — 15 octombrie 1960

*O cunoașteți pe Lușka
din filmul „Pământ destelenit“?*

(pag. 23)

IN SPIRITUL PĂCII ȘI PRIETENIEI

Fotografii TASS și AGERPRES

① O sinceră manifestare a sentimentelor de prietenie pe care le nutresc popoarele africane față de Uniunea Sovietică a constituit-o primirea făcută șefului guvernului sovietic de către participanții la recepția oferită de delegația Republicii Guineea la O. N. U., cu prilejul sărbătorii naționale a Guineei.

② - ③ Imagini înfățișând convorbiri cordiale, prietenești, ale tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej cu tovarășul A. Novotny (fotografia 2) și cu tovarășul János Kádár (fotografia 3).

④ La sfârșitul convorbirii care a avut loc la vila de la Glen Cove a reprezentanței sovietice la O. N. U., tovarășul N. S. Hrușciov și Kwame Nkrumah, președintele Republicii Ghana, sînt întîmpinați de un grup de ziariști.

⑤ Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej îl primește cu căldură pe tovarășul N. S. Hrușciov, la sosirea acestuia la recepția de la sediul misiunii R. P. Romine la New York.

⑥ - ⑦ În timpul recepției de la sediul reprezentanței sovietice la O.N.U., tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej s-a întretinut cu președintele Indoneziei, Sukarno (fotografia 6) precum și cu șefii unor delegații ale țărilor africane (fotografia 7).

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

În întreaga țară au început manifestările tradiționalei Luni a prieteniei romîno-sovietice, prilej pentru întregul nostru popor să-și exprime sentimentele sale de recunoștință și bucurie de a avea în marele popor sovietic un prieten de nădejde.

La București, deschiderea Lunii prieteniei romîno-sovietice a avut loc într-un cadru festiv. Consiliul General A.R.L.U.S. a organizat cu acest prilej o adunare în sala Teatrului C.C.S., la care au participat conducători de partid și de stat, membri ai guvernului, conducători ai instituțiilor centrale și ai organizațiilor obștești, muncitori, academicieni și alți oameni de știință, artă și cultură, generali și ofițeri superiori, reprezentanți ai presei.

Au participat membrii delegației de oameni de cultură sovietici, oaspeți dragi ai țării noastre cu prilejul manifestărilor din cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice, în frunte cu N. N. Meseațev, vicepreședinte al Asociației de prietenie sovieto-romîne, prim vicepreședinte al Societății unionale pentru răspîndirea cunoștințelor politice și științifice.

Au asistat V.A. Karpov, consilier al Ambasadei U.R.S.S. la București, și alți membri ai Ambasadei.

① Preziuliu Adunării festive din sala Teatrului C.C.S.

② În timpul vizitei delegației de oameni de cultură sovietici la sediul Consiliului General A.R.L.U.S.

③ Aspect din sala Teatrului C.C.S. în timpul Adunării festive.

Magazinul „Unic”, ca și celelalte magazine cu autodeservire, este aprovizionat din belșug cu sute de sortimente. De aceea uneori ești tentat, ca și această cumpărătoare, să te oprești în fața gonzolelor încărcate și să cumperi un lucru la care poate nici nu te-ai gândit când ai pornit de acasă. Sus, stînga: „De care compot să iau ??”

MAGAZINE FĂRĂ VÎNZĂTORI

Cine anume a avut pentru prima oară ideea să lase cumpărătorul să-și aleagă singur din rafturi marfa dorită, e cam greu de precizat. Cert este însă

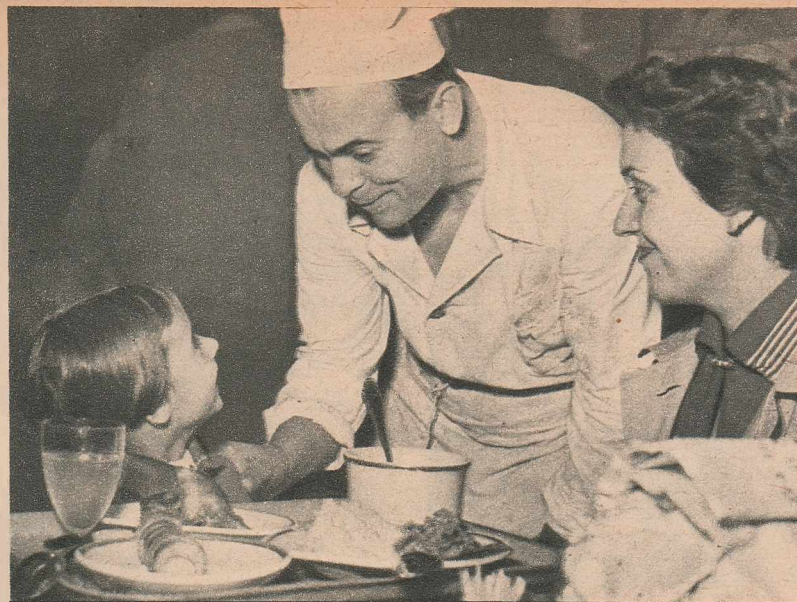
că, aplicată în practică, această idee a cucerit comerțul și reprezintă, incontestabil, viitorul lui. Toate argumentele și calculele economice pledează în favoarea autodeservirii.

Din zece oameni pe care i-am întrebat: „Ce vă supără mai mult cînd faceți cumpărături?” — nouă au răspuns: „Așteptatul”. Autodeservirea reduce timpul de cumpărare

la unități de timp insignifiante. Dar nu numai atât. Psihologia cumpărătorului e foarte curioasă și pasibilă de nemulțumiri cînd trebuie să aștepte să i se dea marfa

Coșulețele sînt dolidora. Ai ales tot ce ai dorit. Și asta într-un timp extrem de scurt.

„Este bună mîncarea?” Griuliu, bucătarul șef al restaurantului cu autodeservire se interesează dacă mica dar pretențioasă consumatoare a fost servită după plac.

de abundența sortimentelor, prin amenajarea excepțională a locurilor. La realizarea acesteia concurează în primul rînd cadrul de prezentare a mărfurilor, în gondole și rafturi, care este alcătuit cu fantezie și gust. Apoi, ambalajul unora dintre produse, care este atractiv și practic.

Autodeservirea își vedește eficacitatea și la restaurante. Un bun exemplu este restaurantul cu autodeservire din Piața Palatului.

— La noi totul e mecanizat! — ne explică tovarășul Traian Arnăuțoiu, responsabilul unității. Consumatorul nici nu bănuiește, cînd trece pe lîngă mesele metalice, alămite, că ele sînt încălzite electric. Învîrtești un buton și... obții temperaturi de la zero pînă la o sută de grade!

— În acest caz, nu se răcește iorba niciodată! — observăm, în glumă.

— Ba mai mult: unele preparate se mențin la temperaturile dorite cu ajutorul radiațiilor infraroșii...

Peste tot, în acest restaurant amenajat cu un gust deosebit, domină instalațiile electrice de încălzire sau răcire, care asigură calitatea ireproșabilă a preparatelor. Dar nu numai atît. În încăperile inabordabile consumatorului, acolo

unde cei șase maiștri-bucătari prepară 2.000 de porții de mîncare și peste 1.000 de sandvișuri zilnic toate muncile le execută roboții mecanici. Căci închipuți-vă cîte persoane, timp de cîte ore ar trebui să muncească pentru a curăți 200 kg de zarzavat și a prepara 150 kg de carne pe zi! Roboții bat maioneza, toacă rapid carnea pentru mititei și cîrnăciori, taie zarzavaturile în diverse forme și mărimii, le spală etc.

— Care e părerea consumatorilor despre restaurantul dv.?

— Cel mai concludent răspuns sînt încasările: 13-17.000 de lei pe zi. Vă dați seama că mulți nu ne-ar călca pragul dacă nu le-am satisfăce exigențele...

Primele magazine alimentare și restaurante cu autodeservire, deschise în întreaga țară, și-au dovedit eficacitatea. În afară de faptul că acest sistem a dus la creșterea desfacerii, el a creat și condiții deosebit de favorabile pentru cumpărători. Ce poate fi mai plăcut decît să-ți alegi în timpul cel mai scurt posibil și în condiții plăcute marfa pe care o dorești.

Cornel BOZBICI

Fotografii de S. STEINER

pe care o solicită. Acum și-o alege dintr-o serie de sortimente, avînd satisfacția că a hotărît singur. Și se pare că acesta e un lucru foarte plăcut... Economic privind, avantajele sînt altele: autodeservirea

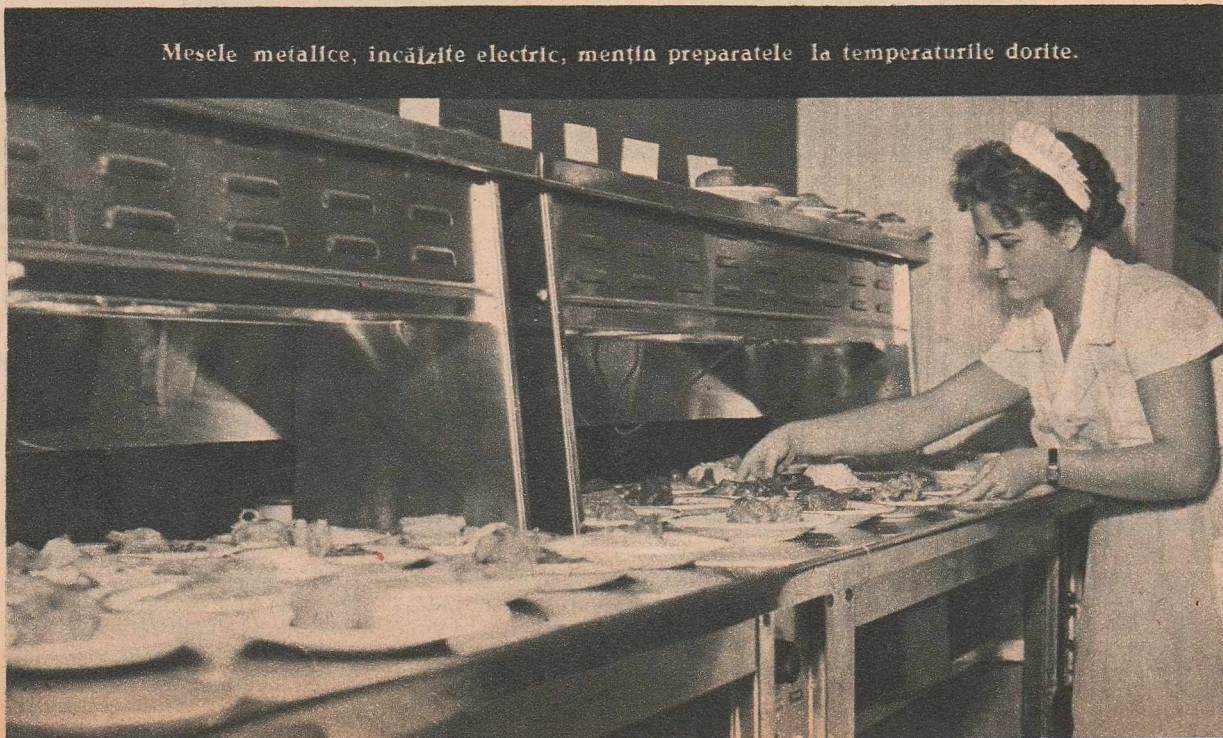
reduce utilizarea de muncă vie pe unitate de producție și scade cheltuielile în raport cu desfacerea.

Magazinele cu autodeservire care s-au deschis în ultimul timp în întreaga țară se remarcă, în afară

Gondolele sînt încărcate cu tot felul de conserve. Ai de unde alege după plac. Amatori de delicatose pescărești nu rezistă tentației...

Mesele metalice, încălzite electric, mențin preparatele la temperaturile dorite.

LEGITIMAȚIA

— schiță —
de HUSZÁR Sándor

Ilustrație de Tia PELTZ

Nu se temea de întuneric, căci era deprins cu el. Casa lui Tamás era a treia de la „capătul pământului”, iar vecină-i era bezna. Cu ea la braț pleca dimineața la fabrică, cu ea la braț se-ntorcea seara acasă. În zori, bezna îl însoțea cam pînă-n vârful dîmbului de la hotarul dintre oraș și cartierul muncitoresc. Mai departe bezna nu se încumeta să meargă, căci lumina ustura la ochi. Cînd omul nostru stingea gazorița, o vedea parcă culcată pe prispă. Bezna îi păzea casa.

Azi însă ea nu se mai oprise în vârful dealului, i-l însoțise pe Tamás, pînă-n centru. Acest ucru nu-i venea nicidecum la socoteală, căci ra omul obișnuințelor. Nu s-ar putea spune că i-ar fi fost chiar teamă de ea, dar îl tulbura l naibii faptul că se luase după el și pe acolo pe unde altădată era lumină.

Tamás se opri. Iși aduse aminte că nu-i întâlneau pe obișnuinții lui tovarăși de drum, și se simți și mai tulburat. Avea mai mulți cunoscuți cărora, ce-i drept, nu le prea văzuse fețele căci tot pe întuneric îi întâlnea. Totuși îi erau prieteni buni; se opreau pentru o vorbă, mai spuneau cîte o glumă... De s-ar fi întâlnit însă pe lumină, poate că nici nu i-ar fi recunoscut. Și, iacă, acum nici unul dintre ei nu se arăta. Măcar că, venind dinspre Vatra Nouă, cazangiuul ăla fudul de-o ureche obișnuia să intre în drumul mare, la țanc, ca un tren accelerat. Nu apăruse la cotitură nici zețarul cel cu năduf, nu venise nici tăbăcarul de la fabrica de pielărie, pe care după duhoarea de argăseală îl simțea de la o poștă.

Lui Tamás al nostru nu-i prea era la-ndemînă și, stînd așa pe loc, mereu se schimba de pe un picior pe celălalt. Să fi plecat el prea curînd de-acasă? Or fi pierdut „legăturile”? Ce-i drept, ceru-i cam înnorat. Te pomenești că dacă ar fi fost senin pînă acum ar fi văzut că se crăpase de ziua!...

Cristina, nevastă-sa, îl dăscălise iarăși: „Nu te mai duce azi la lucru, omule! Tu nu vezi că rezebelu ți-a venit pînă-n ușă?” Da' el, nu și nu! Cum era să rămînă acasă? El, ăla-nvățat să bată drumul în fiecare zi! De douăzeci și cinci de ani îl bătea — de ploua, de ningea — și nu-și aducea aminte să fi lipsit vreodată de la lucru, afară de duminici și sărbători.

Ciuli urechile la o ciocăneală ce aducea cu aceea cînd se încearcă asfaltul; era portarul cel cu picior de lemn de la fabrica de tutun.

— N-om întîrzia oare de la lucru, „colega”? — îl agrăi Tamás, cu mare bucurie.

— Nu cumva se-ntîrzie azi lucrul? — ripostă invalidul.

— Pe unde-or fi ăilalți, colega?

— Păi să vezi: tipograful a primit ordin de chemare, pe tăbăcar îl văzui în poartă, la el acasă, zicea că și să vrea, n-are pe unde merge... S-a dus aseară de s-a uitat, dar podurile-s surpate. Despre ceilalți n-am nici o știre.

— Ce zici de întunecimea asta, colega?

— Acu' sîntem tot o apă și-un pămînt! Pînă ieri numai noi, cei de la margine, n-aveam electrică. Acum nu mai au nici ceilalți. Aș pune însă rămășag pe două halbe de bere că de-acu-nainte vom avea și noi lumină.

Tamás tăcu, căci după cum s-a spus, el era omul obișnuințelor; de-atîtea ori auzise că are să se facă și are să se dreagă, dar treburile rămăseseră baltă. Așa că el nu zise nimic, nici altminterea, ținînd în sinea lui una și bună: ce-a fost s-a văzut, ce-a fi s-o vedea.

Apoi se despărțiră, căci într-o direcție era uzina lui Tamás și-n alta fabrica de tutun. Iar Tamás al nostru se simți iar tare stingher, neavînd cu cine schimba o vorbă.

Pe uliți era liniște ca-n mormînt și întuneric de nu-ți vedeai vârful nasului. Frică nu-i era, dar parcă de data asta nu se simțea la largul lui. Aducîndu-și aminte de vorbele Cristinei se simți puțin neliniștit. Femeia-i spusese limpede: „Vezi să nu te ia de vreun neamț și să te-mpuște”. Și, doamne, de cîte ori n-o rugase: „Nu mai cobo-

măi femeie! Știi bine că-ți cam izbîndesc spusese!” De-o pildă: nici nu aveau încă banii de bocanci toți grămadă, cînd cei vechi se și găuriseră, așa, pe furie. „Ai să vezi că iarna va veni devreme — zisese femeia. Ai să tragi apă la picioare și ai să răcești”. Și oare nu chiar așa s-a-ntîmplat? Bat-o focul de muieră! Și la cîte și mai cîte nu se pricepea ea... de să-ți iei cîmpii și mai multe nu...

Cînd coti la dreapta, se pomeni oprit de-o voce poruncitoare:

— Stai!

Doi ostași sovietici, cu baionete la armă, se apropiară de dînsul; cel mai tînăr îi puse lampa de buzunar în față, apoi i-o plimbă de la cap pînă la încălțări.

— Beke Tamás — încercă el să se recomande cu glas ca din fundul pămîntului. Îs cu ziua... la uzinele metalurgice...

Ostașul cel tînăr, cu chipul încruntat, întinse mîna și-i luă geanta cea jerpelită din mîna. — N-am decît oleacă de slănină... de-a lui Horthy, frate. Mîncăm la regim...

Celălalt ostaș era mai în vîrstă și prăsisse o pereche de mustați cît colo. Nu scoate nici o vorbă și se părea că respiră cam pripit. Cel tînăr îi dădu înapoi lui Beke Tamás geanta, dar se răsti la el:

— Document!

Omul nostru crezu că-i vorbește pe romînește — îi cerea hîrțile, asta-nsemna.

— Am „document”, cum să n-am, că doar fără „ausvais” nici pe poartă nu mă lasă la fabrică... Cu fotografie am...

Ostașul cel tînăr aruncă ochii pe acte și grăi din nou, încă și mai apăsător:

— Document!

— Mai bune n-am! — zise omul, pierzîndu-și răbdarea.

Ar mai fi zis el și altceva, dar cei doi ostași începuseră să vorbească între ei. Mustăciosul vorbea cam răgușit. Avea și el lampă cu baterie, pe care o îndrepta mereu asupra civilului din fața lui, atrăgîndu-i atenția celui mai tînăr asupra hainelor pe care le purta.

Ostașul cel tînăr însă se întoarse iarăși spre el:

— Document!

Tamás ridică din umeri, voind să arate că ce este s-a arătat... Atunci pași înainte ostașul cel mai vîrstnic și-l întrebă, cu dorința vădită de a-l ajuta:

— Robotnic?

— Rabota! — exclamă Tamás, cu bucurie. Și încă ce mai robotă! Șalele mi s-au înmuiat de atîta robotă!...

— Document! — sări iarăși cu gura ostașul cel tînăr.

Deodată, un gînd ce-i veni lui Tamás pe neașteptate îi lumină fața.

— Uite, document! — grăi el, întinzînd palma.

Tînărul îl căută în palmă cu lumina lampei de buzunar. O clipă se făcu tăcere. Omul n-avea nimic în mîna. Se uită și soldatul cel mustăcios în palma omului, dar nici el nu văzu să aibă vre-o hîrtie oarecare...

Tamás însă nu lăsa dintr-a lui:

— Uite documentul, frate! Uitați-vă bine...

Vîrstnicul fu cel ce-și veni mai întîi în fire. Cuprinse mîna civilului și o pipăi în lege. Apoi o trecu în palma celui tînăr, care o pipăi și el. Aveau ce pipăi, nu-i vorba, că era atît de bătucită de ziceai că-i toval, nu alta. Unde mai pui că pielea degetelor tăia ca ferăstrăul!

Soldatul cel mai în vîrstă prinse a hohoti și-l bătui pe Beke Tamás pe umăr. Cel tînăr rămăsese tot încruntat, dar încetase a-i mai cere vreun „document”.

— Document? — întrebă Tamás cu gura pînă la urechi.

— Document — grăi mustăciosul și-i făcu semn că-i slobod să plece.

Cetățeanului nu-i mai era însă chiar așa zor de plecare. Și mai mare mulțumire îi pricinui gîndul că pînă la urmă tot dăduse greș proclamația Cristinei. Ce-o să-i mai scoată el chestia asta pe nas! Mamă-mamă!

Poarta uzinei era păzită de muncitori înarmați.

— Prin oraș ai venit?

— Prin oraș.

— Și n-ai dat peste sovietici?

— Ba am dat.

— Ai avut noroc că nu te-au oprit.

— De ce să mă oprească, măi fraților?

— Pentru că-s o mulțime de hitleristi vîrîți în țoale civile. Bine că te-au lăsat să treci.

Tamás se luă de ei.

— Pe mine să nu mă lase? Păi dac-ai ști voi ce trecere am eu la sovietici...

Și intră pe poartă, cu capul ridicat, ca omul care își zice: ehei, cu asemenea trecere pot ajunge departe...

În romînește de Nic. A. STRĂVOIU

PE UN FRONT

MICROSCOPIC

Institutul de microbiologie, parazitologie și epidemiologie „Dr. I. Cantacuzino”, fondat în 1921 de savantul ce-i poartă numele, se află în plină dezvoltare. Continuând prepararea serurilor, vaccinurilor și a tuturor produselor necesare profilaxiei, tratamentului și diagnosticului bolilor contagioase, executând totodată munca de cercetare științifică în legătură cu aceste produse, institutul constituie nu numai un organ tehnic de specialitate al ministerului de resort, dar e și „consilierul” științific al rețelei sanitare epidemice din întreaga țară. Produsele sale au crescut — ca număr — de la 75 în 1947-1948, la aproape 120 în 1959; și, dacă ținem seama că o parte a celor vechi au trecut în seama altor institute sau pur și simplu nu mai sînt utilizate, ajungem la cifra de aproximativ 70 produse noi.

An de an, peste șase milioane de fiole părăsesc poarta institutului, asemeni unor muniții ce ies dintr-un arsenal, muniții destinate unui front microscopic și care, într-adevăr, în ultimă instanță își spun cuvîntul pe frontul luptei împotriva bolilor infecțioase.

Înarmați cu aparatură modernă, perfecționîndu-și uneori ei înșiși utilajul, cercetătorii și personalul mediu continuă fără încetare această luptă pe frontul antimicrobian, din care prezentăm cîteva aspecte în aceste pagini.

C. B.

Se culeg merele de aur...

SECRETUL DE LA SÎNTANA

Reportaj de George CIUDAN

Fotografii de S. STEINER

Cum au ajuns unde se află astăzi? În orice caz nu chiar atât de simplu. Nu peste noapte. Adeseori, când ne entuziasmează un șir de camioane vîrfuite cu sfeclă de zahăr sau o tarla uriașă în care nici o tulpină de porumb nu are mai puțin de doi știuleți, exclamăm: „Bravo, pe aici sînt oameni harnici!” Sau: „A fost anul bun, a plouat”. Ni se pare că astfel vorbind, cam ciuntim din adevăr. E drept: hărnicia este un atribut al bogăției. E drept: nu poți

face agricultură fără să ții seama de condițiile pedoclimatice. Recoltele mari, dacă vrei chiar recoltele record, au însă alt naș: organizarea. Convingerea aceasta ne-a fost din nou întărită de o vizită de cîteva zile pe care am făcut-o recent la gospodăria colectivă din Sîntana, regiunea Oradea.

Laptele se trage din pămînt

Nu vă mirați: laptele se trage din pămînt. O să vedeți cum. Mulți

ani, vreo șapte, gospodăria colectivă din Sîntana a avut din punct de vedere al organizării muncii o schemă obișnuită: una sau două brigăzi de cîmp, o brigadă zootehnică, o brigadă legumicolă. Brigada de cîmp punea grîu și porumb. Atît. Brigada zootehnică îngrijea de vite. Atît. Cei de la culturile de cîmp ziceau: „Pe noi ne interesează pita și cucuruzul”. Cei de la brigada zootehnică aveau și ei lozina lor: „Noi sîntem din sectorul zootehnic. N-avem de-a face cu secerișul și

culesul cucuruzului”. Ce se întîmplă însă? Dacă n-ai porumb strașnic, n-ai nici vite frumoase. Dacă nu lucrezi pămîntul după maxime agrotehnice, vei avea porumb prost, lapte mai sărac în unt și bani mai puțini în pungă. Acum cîteva ani Gheorghe Goina, președintele gospodăriei, voind să explice interdependența dintre agricultură și zootehnie, la sfîrșitul unei adunări generale a arătat: „Ca să ai lapte, trebuie să lucrezi pămîntul științific. Că laptele arc un drum: iese

din inima pământului, se urcă în porumb și apoi trece în ugerul vacii".

Pentru aceasta consiliul de conducere a căutat altă formă de organizare a muncii. În mod experimental a înființat șase brigăzi complexe. Munca în brigada complexă îți cere să te ocupi și de porumb, și de grâu și de roși, și de sfecla de zahăr, și de livadă, și de vite, de toate.

Trebuie spus că sistemul acesta de organizare plus plata suplimentară pentru depășirea producției au evidențiat la Sîntana două aspecte fundamentale: 1) sporirea cu fiecare an a bogăției gospodăriei; 2) mărirea cointeresării materiale a fiecărui colectivist.

Un secret pe care trebuie să-l știe toată lumea

Să nu credeți dv. că nivelul economic ridicat al gospodăriei din Sîntana ca și traiul bun pe care-l duc astăzi colectivității s-au ivit peste noapte. De ce să n-o spunem? În urmă cu vreo șapte-opt ani, chiar unii colectivști au votat pentru ele cu oarecare strângere de inimă.

— De ce să mărim fondul indivizibil?...

— Ce ne trebuie ferme de vaci și de porci?...

— De ce nu se împarte toată producția?...

În asemenea situații, consiliul

de conducere și organizația de partid au avut multă bătaie de cap. Toate neajunsurile au fost însă biruite și de mulți ani gospodăria merge din succes în succes. Colectiviștii din Sîntana țin la averea obștească ca la ochii din cap. Și o măresc fără întrerupere. În 1950, când s-a născut, gospodăria avea un fond indivizibil de 35.000 lei, 5 atelaje (din care numai două erau bune), câțiva cai și nici o construcție. Azi: aproape 10.000.000 lei fond indivizibil: 35 construcții moderne destinate zootehniei și cerealelor, 5 autocamioane, un sector zootehnic cu 6.600 capete (vacii, oi, porci, păsări) și altele, și altele...

Aceste cifre reprezintă cheile ce deschid perspectiva unei bogății și mai mari sau, vorba tovarășului Goina, cifrele acestea constituie un secret pe care trebuie să-l știe toată lumea.

Oamenii caută o comoară

Anul trecut veniturile bănești ale gospodăriei s-au cifrat la 7.138.868 lei. Și oamenii n-au fost peste măsură de mulțumiți. Ziceau că puteau fi și mai mari. Anul acesta n-a plouat pe aici din mai și pînă-n iulie. Și totuși recolta de grâu a fost bună: 2.306 kg (producție medie) la hectar. Și totuși oamenii nu sînt mulțumiți pe deplin. Le pare rău că n-au folosit pe porțiuni mai

Se dă avansul pentru zilele-muncă? Nu. Avansul s-a dat de mult. Oamenii își duc acasă grînele cuvenite pentru depășirile de producție.

întinse numai soiuri de grâu de mare randament. (Așa cum au făcut la porumb).

Pe aici precipitațiile care cad într-un an sînt cu totul neîndestulătoare. Fapt care-i necăjește mult pe oameni. Ei sînt convinși că prezența apei ar constitui pentru ei o adevărată comoară. Mureșul și Crișul sînt la distanțe foarte mari și ar trebui să se investească sume fabuloase ca să irigi ogoarele cu apă din aceste râuri. Și totuși la Sîntana se cultivă porumb irigat (inginerul agronom ne spune că de pe tarlalele care au fost irigate, producția medie de porumb va depăși 10.000 kg știuleți la hectar).

Ce-au făcut colectivității? Au căutat și au găsit apa în propria lor pustă. Colectiviștii au forat pînă acum opt fîntîni (rețineți: apa se găsește aci la 12-15 metri adîncime) și la ora actuală pe toate trupurile gospodăriei se fac zeci de sondaje pentru depistarea apei.

Cînd ți se supune pămîntul?

Cînd ți se supune? Cînd îl întinerești cu fiecare an. Cînd pui știința din carte în inima lui. Cînd îl lucrezi ca sîntănenii. Nici treaba asta n-a fost lipsită de „conflicte”. La început s-au găsit unii gospodari care nici nu voiau să audă de

Zor la tocarea porumbului pentru siloz. În toamna aceasta au fost însilozate peste 200 de vagoane cu acest nutret foarte bogat în valori nutritive.

ingrășămintele chimice. Nu înțe-geau cum ar putea contribui aceste substanțe — pentru ei pînă atunci necunoscute — la sporirea recoltei. Mergeți astăzi la Sîntana. Ingrășămintele chimice sînt aprea-te ca aurul. Mai departe. Arătu-le superficiale au murit aici pen-tru totdeauna. De trei ani tractoa-ble răscolesc brazde de peste 30 cen-metri, fapt care avantajează acu-lulara apei și sporește fertilitatea. Mai departe. În anul acesta ampania de strîngere a recoltei a urat la Sîntana șase zile. Și, țineți: numai suprafața de grîu a fost de 1.100 hectare. Nu s-a pierdut nici un bob. Mai mult:

scurtînd campania, oamenii au putut să facă la vreme cealaltă munci agricole.

Dacă lucrezi astfel, pămîntul ți se supune. Altminteri, ba!

Adio lobodă, adio opincă...

În pusta aceasta dintre Criș și Mureș au coborît acum 15 ani foarte mulți argați și foarte mulți meți. Oameni care toată viața au fost nedespărțiți de zeama de lobodă și de opincă. Mai țineți minte? Cînd pribegea prin sate, să vîndă și să repare ciubere, moțul refuza banul în schimbul mălaiului.

Mergeți astăzi la Sîntana să vă spună moții cum trăiesc aici.

— Mîncăm și mămăligă, tovarășe, dar numai cînd ne vine pofta de sarmale sau de smîntînă. Altfel, tovarășe, mîncăm pită de 5 kile, slană și picior de porc, brînză și alte... fleacuri ce se găsesc prin cămară...

Așa ne-au spus mai toți cu care am stat de vorbă: Emil David, Teodor Gligor I, Teodor Gligor II, foști ciubărari din tată în fiu, Kerner Anton, care toată viața a fost slugă (de cînd e colectivist a înălțat trei case pentru trei din cei șapte copii), Petre Brediceanu, Ion Cornea, Teodor Tăutan, Nicolae

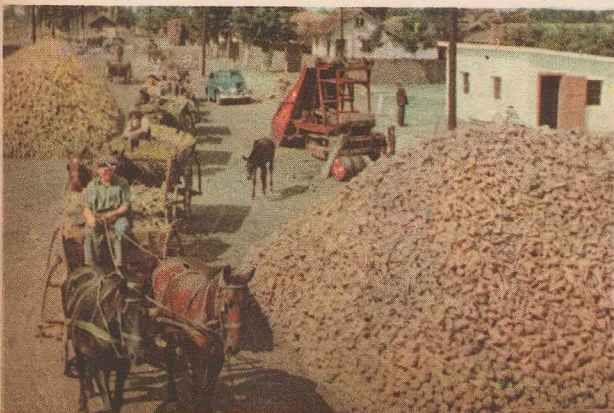
Marcea, Ioan Reinholz și alți zeci și zeci de foști argați și ciubărari, oameni ținuți decenii de-a rîndul în mizerie, în foamete, în ignoranță — astăzi membri ai unei gospodării colective fruntașe. Sînt acolo aproape 600 de case noi (sistem vilă) pe care le-au înălțat colectivii, 500 de biciclete (toate ale colectivștilor), foarte multe motocicletele (toate ale colectivștilor), cămări în care spînzură ademenitoarele picioare de porc, odăi în care aragazul, mașina de cusut, bocancii și cizmcele, mobila și radioul vorbesc despre traiul nou al foștilor argați și ciubărari. Foști argați și ciubărari care au azi cu ce se mîndri!

Fotoreporterul n-a reușit să redea întreaga îngrășătorie de porci a gospodăriei.

Nici de data aceasta fotoreporterul n-a izbutit să cuprindă întreaga cantitate de sfeclă de zahăr a sîntănenilor.

Pentru o colectivă atît de puternică cum este cea din Sîntana deplasarea președintelui în diferitele sectoare ale gospodăriei cu limuzina, proprietate obștească, nu este un lux, ci un mijloc de economisire a timpului, atît de prețios pentru cei ce conduc treburile colective.

DE VORBĂ CU MIHAIL SORBUL

Pe scenă sau citit, teatrul lui Mihail Sorbul impresionează în egală măsură. Ne îndurerează revolta nihilistă a cinicului Sbilț și drama bolnavă a Tofanei („Patima roșie”), ne captivează existența viforoasă a lui Ion Vodă cel Cumplit („Letopiseții”), ridem din toată inima de falsitatea lumii lui Coriolan Strafaloea („Coriolan Secundus”) și sîntem alături de numeroșii eroi ai lui Mihail Sorbul în căutarea lor disperată a fericirii. „Viața omului e drumul sucit și învîrtit, carele o dată dă într-o fundătură” — spune Silvestru, un personaj dintr-o piesă a dramaturgului. Societatea burgheză — pare a spune scriitorul — rețază elanurile curate ale tineretii, îmbolnăvește și dezaxează cugetele, împinge existența omului spre minciună, înșelăciune și crimă. Aluziv sau declarat, în paginile sale cele mai bune se face auzit protestul unui dramaturg care crede cu sinceritate în virtuțile și demnitatea omului. Drept omagiu, la cea de-a 75-a aniversare, prima scenă a țării — Teatrul Național „I.L. Caragiale” — îi va juca lui Mihail Sorbul „Dezertorul”. Prilej pentru autorul acestor rînduri de a-l vizita pe scriitor și de a-l intervieva.

L-am găsit pe autorul „Patimii roșii” în pragul casei sale din strada Lt. Victor Manu, urmărind — după propria sa expresie — dansul melancolic al frunzelor toamnei. I-am mărturisit scopul vizitei și mi-a poțit într-un fotoliu. Mihail Sorbul are vocația moldoveanului de a povesti plăcut, în tihnă și fără grabă. Ceasul cu cuc care se ascunde într-un colț al camerei mă avertizează că a trecut o oră. Vorbim, bineînțeles, despre teatru.

— Cînd ați abordat genul dramatic?

— Data n-aș putea-o preciza, dar pasiunea pentru teatru a început asistînd pentru prima oară la o reprezentație de teatru. E vorba de „Don Juan de Marana”, o melodramă spectaculoasă cu eroi spanioli care duelează, cu morți care ies din morminte și cu un diavol pe deasupra. Mă rog, o piesă care m-a impresionat pînă la... teroare. Cred că din pricina acestui „Don Juan”, teatrului românesc i-a fost urșit să-mi suporte prezența. Deși acea reprezentație nu a semănat în sufletul meu de adolescent chiar pe autorul dramatic, cit... vedeți, dorința pătimașă de a mă face... actor.

— Și v-ați făcut?

— Să vedeți!... Eram un puști de 14 ani. Absolvind patru clase de liceu, m-am înscris la examenul de admitere la Conservatorul din Iași. M-am pregătit, am recitat emoționat „Rugămintea din urmă” a lui Coșbuc și nici azi nu știu dacă am reușit sau ba, fiindcă n-am mai îndrăznit să dau pe acolo. Au trecut ani, am scris piese peste piese, dar cu inima tot la „actorlic” eram. Așa că m-am pregătit a doua oară. De rîndul acesta, la București. M-am produs cu poemul „Moise”, de Alfred de Vigny, în traducerea poetului D. Nanu. Am reușit. Profesor îmi era maestrul C. Nottara. Am urmat, mi se pare, vreo două luni, dar am plecat apoi la Botoșani ca să-mi fac stagiul militar, ratînd pentru a doua oară și definitiv cariera mea de actor. Nu știu dacă a pierdut mare lucru scena sau a cîștigat cine știe ce dramaturgia romînă...

— Piesa „Eroii noștri” este lucrarea de debut în dramaturgie?

— Aproape că uitasem de ea. Am scris-o cu peste jumătate de

secol în urmă și imediat am renegat-o. Îmi părea slabă. De curînd, criticul Șerban Cioculescu mi-a făcut o bucurie: a descoperit-o și mi-a adus-o. O credeam dispărută, dat fiind numărul redus de exemplare (o tipărisem pe banii mei). Văzîndu-i frumoasa legătură, gîndeam: ce cinste pentru ea! Am recitat-o cu curiozitate și, mărturisesc, n-am fost chiar nemulțumit. E o piesă care, pieptănată bine de un regizor priceput, s-ar putea reprezenta. În ea e vorba de tinerii din așa-zisa elită și de viața lor inutilă, dar atît de costisitoare!

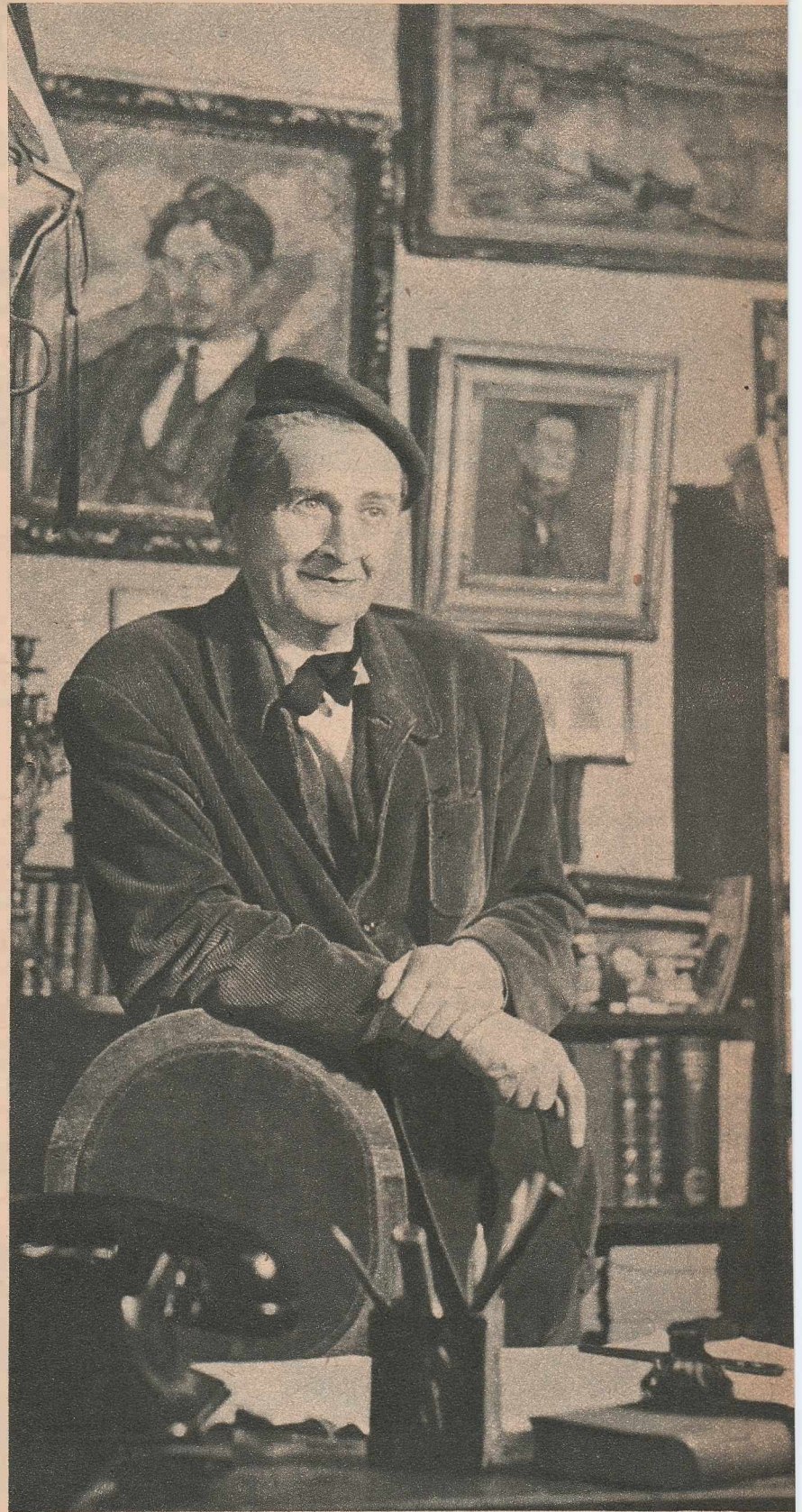
— Cînd ați început colaborarea cu Teatrul Național?

— Ea a avut loc grație lui Emil Gîrleanu, pe atunci director al Teatrului Național din Craiova, și lui Liviu Brebeanu, secretar literar al aceluiași așezămînt cultural. Mi s-a prezentat la început episodul dramatic în versuri „Săracul popă!”, iar la 7 martie 1916 am pășit pe prima noastră scenă cu „Patima roșie”. Au urmat apoi: „Dezertorul”, „Letopiseții”, „Prăpastia”, „A doua tinerete” (aceasta a căzut cu brio), „Coriolan Secundus”, „Neamul Șoimăreștilor”, în colaborare cu Mihail Sadoveanu (mai bine zis, invers: Sadoveanu în colaborare cu Sorbul), „Ion”, „Don Quijote della Mancha”, „Dracul” și nu mai știu care, dacă oi fi omis vreuna.

— Piesa „Dezertorul”, care vi se va juca peste puțin timp, are la bază un fapt real?

— Bineînțeles. Dreptul la invenție al unui dramaturg este foarte mic. Spectatorul privește scena ca pe o lume adevărată, în care vrea să vadă viața. O replică are uneori valoarea unui întreg capitol de roman. Conciziunea aceasta implică naturalețe, adevăr. Ești dator, ca dramaturg, să crezi tu însuși, să-i oferi posibilitate actorului să creadă și, mai ales, să-l faci să creadă pe spectatorul din stal în adevărul celor rostite de eroii tăi, pe scenă. Aceasta este esențialul. Și pentru a reuși, nu poți porni decît de la tulburătorul fapt cotidian, de la ceea ce numim, în mod general, adevărul vieții.

Mă găseam de pildă pe front, în noaptea aflării dezastruoasei știri a căderii Bucureștilor, în anii primului război mondial. Ajungeau

Fotografie de A. MIHAILOPOL

pînă la noi felurite vești și povești cu întîmplări dramatice. Atunci n-am fost tentat să scriu o piesă „patriotardă”, ci o dramă sentimentală. În timp de pace, ea s-ar fi terminat, fără îndoială, cu o pîruială; atunci fiind însă stare de război — cu moartea. Și pentru că eram sergent, eroului meu, Silvestru Trandafir zis și Piele-groasă, i-am dat același grad inferior. Am vrut să spun oamenilor că războiul este sugrumătorul fericirii și strivitor de suflete. Să-i ridic, într-un fel, împotriva lui. În ce măsură am reușit aceasta, este o treabă a criticilor...

— Și a spectatorilor, nu?

Scriitorul tace o clipă, îngîndurat. Apoi reia, sobru:

— Spectatorii... Numai ei m-au interesat, de fapt, întotdeauna. Șase decenii am scris teatru pentru ei. Nu dorindu-le aplauzele, în sine. Acestea izbucnesc singure, dacă replica se strecoară cu putere spre spectator, încălzindu-i inima și înobilîndu-i mintea...

.....
Și am mai vorbit cu maestrul Mihail Sorbul încă vreo cîteva ceasuri, pînă în noapte, tîrziu. Despre teatru și spectatorii săi de ieri, de astăzi și de mîine...

AI. NICHITA

Obsesia generalilor revanșari

Să fie oare adevărat că sînt unii oameni care își iscălesc singuri condamnarea la moarte? Cei care știu că Hitler a semnat ordinul de invazie a Uniunii Sovietice pot răspunde fără șovăire: „da!” Cei care se gîndesc la consecințele ce ar putea decurge din memorandumul semnat nu demult de cunoscuți generali vest-germani pot răspunde de asemenea cu fermitate: „da!” Ce a vrut și cum s-au terminat pretențiile lui Hitler, se știe. Ce doresc generalii vest-germani, se știe de asemenea: înarmarea cu arme atomice, mîna liberă pentru noi aventuri revanșarde. Aspiră oare generalii de la Bonn la sfîrșitul lipsit de glorie al lui Adolf Hitler? S-ar zice că da, de vreme ce aspirațiile lor spre un „Drang nach Osten” nici măcar nu mai sînt ascunse...

Obsesia de care suferă un Heusinger, un Ruge, un Speidel, un Zerbel (în total peste 100 de generali care, după ce l-au slujit pe Hitler, îl slujesc astăzi cu același zel pe cancelarul Adenauer) place unor conducători politici din Occident. Ei se gîndesc că poate ceea ce nu i-a reușit fostului caporal le va reuși astăzi generalilor vest-germani. Unii cred că recenta pretenție a generalilor de a li se da arme atomice e un act — înainte de orice — surprinzător. Lucrul poate surprinde însă numai pe naivi sau pe cei puțin informați. Oamenii lucizi și care cunosc cît de cît rolul din ce în ce mai important pe care-l joacă Germania occidentală în blocul agresiv al Pactului Atlanticului de Nord au toate motivele să fie mai mult indignați decît mirați.

„Spune-mi cu cine te întîlnești, ca să-ți spun cine ești!” Cu cine se întîlnesc în fond

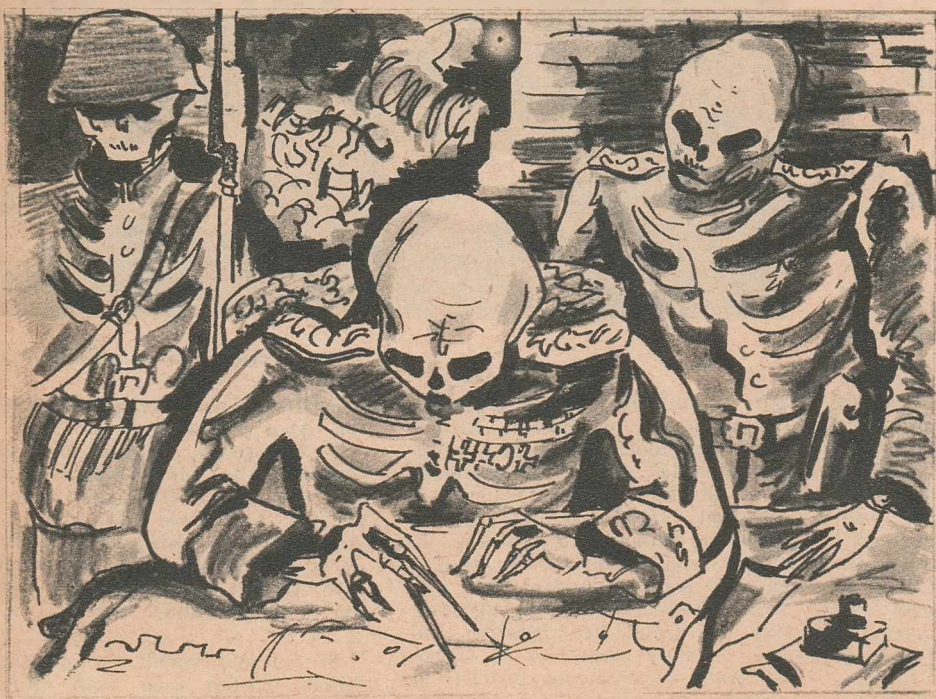
generalii vest-germani în cadrul consiliilor și comitetelor N.A.T.O.? Cu generalii americani, care sînt gata să înarmeze cu arma atomică și pe diavolul însuși... Cu generalii englezi, care n-au, se pare, prieteni mai buni decît pe cei care au ordonat și executat bombardarea orașelor Coventry și Londra... Cu generalii francezi, care „uitînd” ce s-ar fi ales și din orașele Franței dacă Hitler ar fi avut arma atomică, cooperează azi cu generalii vest-germani tocmai la fabricarea armei atomice...

Iată pentru ce generalii de la Bonn au devenit atît de impertinenți, cinici și pretențioși. Ei încep să creadă că dacă în 1945, după procesul de la Nürnberg, n-au fost spînzurați toți cei care meritau cu prisosință ștreangul, asta a fost numai și numai pentru că s-ar fi terminat frînghia existentă în lume... Ei sînt dispuși să ia totul de la început și, dacă asta cere iscălirea

unui memorandum insolent, la urma urmelor, de ce nu? În 1958, dl. Duncan Sandys, ministrul de Război al Angliei, a declarat deschis în Camera Comunelor: „Urmărim cu bucurie dezvoltarea noii armate vest-germane”. În 1960 generalii de la Bonn vor să sporească bucuria pe care o fac aliaților lor din N.A.T.O., cerînd să le fie dată pe mîna arma atomică. Încă mai de mult Germania occidentală primește de la aliații săi americani rachete teleghidate denumite „Honest John”. „Onestul John” a găsit prieteni credincioși în Germania occidentală: „oneștii” Heusinger, Zerbel, Speidel, Kammhuber și Co. Nu servesc „oneștii” generali americani și cei vest-germani acelorași scopuri? Cel puțin în ce privește „onestitatea” generalilor există dovezi incontestabile:

Heusinger e astăzi inspector general (de fapt comandant suprem) al Bundeswehrului. Dar ieri? Adept al cuceririi „spațiului vital” visat de Hitler; coautor a diverse planuri: „Atilla” — ocuparea Franței, „Weiss” — invadarea Poloniei, „Marița” — invadarea Greciei, „Barbarosă” — agresiunea împotriva Răsăritului; călău (în mînuși): a ordonat uciderea a mii și mii de oameni nevinovați în Bielorusia...

Kammhuber — azi inspector comandant al forțelor aeriene ale Bonnului. Ieri, comandant al unor escadrile de vînătoare hitleriste pe frontul antisovietic. Amestecat în raidurile împotriva Angliei și Franței. Împuternicit al guvernului hitlerist în domeniul folosirii avioanelor cu reacție...

Statul Major General

Desen de Willi GEIGER
(din ziarul vest-german „OFFENE WORTE” — Köln).

Se produce ansamblul generalilor revanșarzi de față de la Bonn.

Desen de V. KONSTANTINOV

Ruge — astăzi inspector comandant al forțelor maritime ale R.F. Germane. A spus despre Hitler: „Aducerea lui la putere este o datorie națională”. Ieri, comandant maritim al regiunii „vest” în timpul războiului hitlerist; conducător al construcțiilor de vase care au terorizat coastele Franței, Belgiei, Olandei; organizator al flotei submarine hitleriste...

Lista ar putea fi continuată mult. Sint peste 100 de generali revanșarzi care au în esență aceeași înfățișare: ieri comandanți ai armatei lui Hitler, azi comandanți ai noului Wehrmacht vest-german.

Nu demult au trecut din Germania occidentală în Republica Democrată Germană doi oameni care cunosc multe din planurile generalilor vest-germani. În orice caz, mult mai multe decât scriu ziarele de la Bonn... Căpitanul Adam von Gliga și maiorul Bruno Winzer au adus cu ei, printre altele, o hartă de atac ale cărei amănunte au fost discutate și puse la punct în birourile capitanate ale generalilor vest-germani. Săgețile sînt îndreptate împotriva Republicii Democratice Germane, Poloniei, Ungariei...

Căpitanul von Gliga a fost aghiotant personal al lui Kammhuber. În această calitate el a avut nu o dată prilejul să se întâlnească cu ministrul de Război de la Bonn, Franz Josef Strauss, și să stenografieze cuvintele acestuia. Iată una din aceste stenograme: „Încă doi ani de acum încolo va trebui să creăm în ședințele Consiliului N.A.T.O. impresia că sîntem cei mai înflăcărați adepți ai integrării cît mai depline a Germaniei occidentale pe plan militar, economic și politic. În timpul acesta, planurile noastre vor fi complet elaborate. Datorită forței noastre militare, ne vom atinge scopul. Germania occidentală va deveni cea mai importantă putere militară și economică din Europa occidentală”.

Aici se face simțită din plin experiența generalilor vest-germani. Nu i-au amețit ei întotdeauna pe conducătorii occidentali cu flecăreala despre „tunurile îndreptate exclusiv spre Răsărit”, cînd de fapt pînă și ultimul soldat știe că tunul poate fi întors oricînd în orice direcție? Oamenii n-au uitat că și Hitler a fost încurajat de puterile occidentale, ca fiind cel „ursit” să zdrobească înainte de toate Răsăritul. După cum se știe însă, Hitler și-a zdrobit el însuși capul de zidul de neclintit al puterii sovietice. Oficial, memorandumul de azi al generalilor vest-germani poartă ca subtitlu cuvinte luate din vocabularul unei organizații pacifiste: „Condițiile apărării efective”. Dar harta adusă de căpitanul von Gliga și de maiorul Winzer arată cu prisosință despre ce „apărare” este vorba. În numele acestei „apărări” generalii vest-germani, sprijiniți de prietenii lor din N.A.T.O., fac planuri: dacă în 1960 ei au sub comanda lor 300.000 de soldați — în 1963 vor să aibă 1.000.000; dacă în 1960 au șase batalioane înzestrate cu rachete americane — în 1962 vor să aibă 25 de batalioane; în 1960 ei au „doar” 10 avioane prevăzute cu dispozitive pentru lansarea bombei atomice, dar se gîndesc că în 1965 ar putea avea 670 de asemenea avioane...

Nici un vierme nu se îngrașă dacă nu găsește un mediu prielnic pentru aceasta. Cine ar putea să spună că Bonnul nu creează condiții optime pentru îngrășarea Bundeswehrului și a generalilor săi? În anii 1958-59 cheltuielile pentru înarmare au fost în Germania Federală de 8 miliarde de mărci; în 1959-1960 ele au crescut la 11,7 miliarde; iar în 1960-1961 vor ajunge la 13 miliarde. „Apărarea efectivă” din Bonnul lui Adenauer aduce în mod suspect aminte de „războiul total” elaborat de regimul hitlerist. Cei de la Bonn uită însă un singur lucru: anul 1960 nu mai e anul 1941. Există

Führungsstab der Bundeswehr

die Alternative

„Alles oder Nichts”.

Statul Major al Bundeswehrului. Alternativa: „Totul sau nimic”.

Fotomontaj al agenției germane „ZENTRALBILD”.

astăzi în lume tot ce e nevoie pentru a înfrîna pe agresor încă din prima clipă de nebunie. Există în Uniunea Sovietică atîtea rachete și atîtea tunuri cît e nevoie pentru a se pune capăt oricărei aventuri. Există un lagăr socialist atît de puternic, încît orice agresor poate fi pus, repede și definitiv, cu botul pe labe. Iar dacă e vorba de adevărata „apărare efectivă”, atunci ea e cuprinsă în propunerile sovietice de dezarmare generală și totală: o dată cu desființarea funcției de general în toate țările lumii și o

dată cu dezarmarea generală și totală, ar dispărea și tagma generalilor vest-germani, cu cinismul, grandomania și primejdia pe care o reprezintă.

În orice caz generalii de la Bonn să nu trăiască cu iluzii. Cei ce veghează ca omenirea să nu cadă pradă pîrjolului unui nou război pot face ca, înainte de orice, focul să ardă tocmai aceste planuri. Și, o dată cu ele, pe autorii lor...

Ovidiu COMȘA

Invitație la vânătoare

La noi vânătoarea nu mai e destinată să alunge plictisul incurabil al unor domni blazonați care căutau o destindere între o partidă de bridge și una de pocher. Regimul popular a deschis pentru mase largi de vânători întreg teritoriul vânătoresc al țării, de la nestrăbătutele desigur de stuf ale Deltei Dunării și pînă în golurile alpine și pădurile seculare ale Carpaților, acolo unde se ascund capra neagră, cerbul carpatin și ursul.

Deosebita bogăție cinegetică a țării se irosea în trecut datorită lipsei de ocrotire și de îngrijire a vînatului. Puterea populară a moștenit și în acest domeniu o situație dezastruoasă: terenuri de vînațoare complet secătuite, efectivul de vînat mic redus sub 50 la sută, iar cel al vînatului mare redus la o proporție catastrofală: 10-15 la sută! Numai lupii și alte specii de dăunători se înmulțiseră. Și încă alarmant!...

S-a tras hotar și s-a pornit la treabă. Gospodărește și

științific. S-au desființat privilegiile și, prin decrete de stat, s-au reglementat problemele de pază și ocrotire, de înmulțire, colonizare, recoltare și valorificare a vînatului. Rezultatele nu s-au lăsat așteptate: față de anul 1948, efectivele au crescut la cerb cu 420%, la căpriori cu 430%, la capra neagră cu 300%, la mistreți cu 360%, la iepuri cu 192%, la fazan cu 530% etc. Ca urmare, în ultima vreme, de pe fondurile de vînațoare deținute de organele silvice și de A.G.V.P.S. (Asociația generală a vînativilor și pescarilor sportivi) s-au colectat anual 50 vagoane de carne și peste 700.000 piei și blănuri.

Vînațoarea — pe vremuri un lux hărăzit unor privilegiați — este astăzi un sport accesibil maselor largi de oameni ai muncii, o odihnă reconfortantă și, implicit, o sursă importantă de venituri pentru economia noastră națională.

T. BUCUR

Fotografii de M. GOLGOTIU

Cocoșul de munte, care-și duce tainic traiul în împărăția pădurilor seculare, nu scapă ochilor ageri ai vînativilor.

Mistrețul a fost doborât. Credinciosul tovarăș de vînațoare își cheamă bucuros stăpînul.

↑ O rezervație specială în parcul Hațeg e destinată familiei de zimbri Podarek, animal foarte rar și de mare valoare științifică. Se hrănesc în liniște. Bănuiesc, poate, că nimeni nu le va pricinui vreun rău. Legea economiei cinegetice impune și ocrotirea vînatului.

el mai sălbatic și nesățios lo-
nitor al Carpaților noștri — risul
e la ultima sa expediție. Din
nător va deveni la rîndul său
vinat... →

UNDE ȘI CE VÎNĂM...

● Bogăția faunistică a României e renumită în întreaga lume. Anual, numeroși vinători din țări îndepărtate vin pe meleagurile noastre doraci de a obține trofeele capitale ale cerbului carpatin sau o blană de urs.

● Pe deasupra Deltei Dunării trec cinci din principalele drumuri de migrație a păsărilor. Aceasta înseamnă că de două ori pe an, primăvara și toamna, Delta devine raiul vinătorilor.

● În Delta se găsesc exemplare rare de vinat ca vulturul pleșuv negru, lebăda mută, călțarul roșu, pelicanul creț, stîrcul lopătar etc.

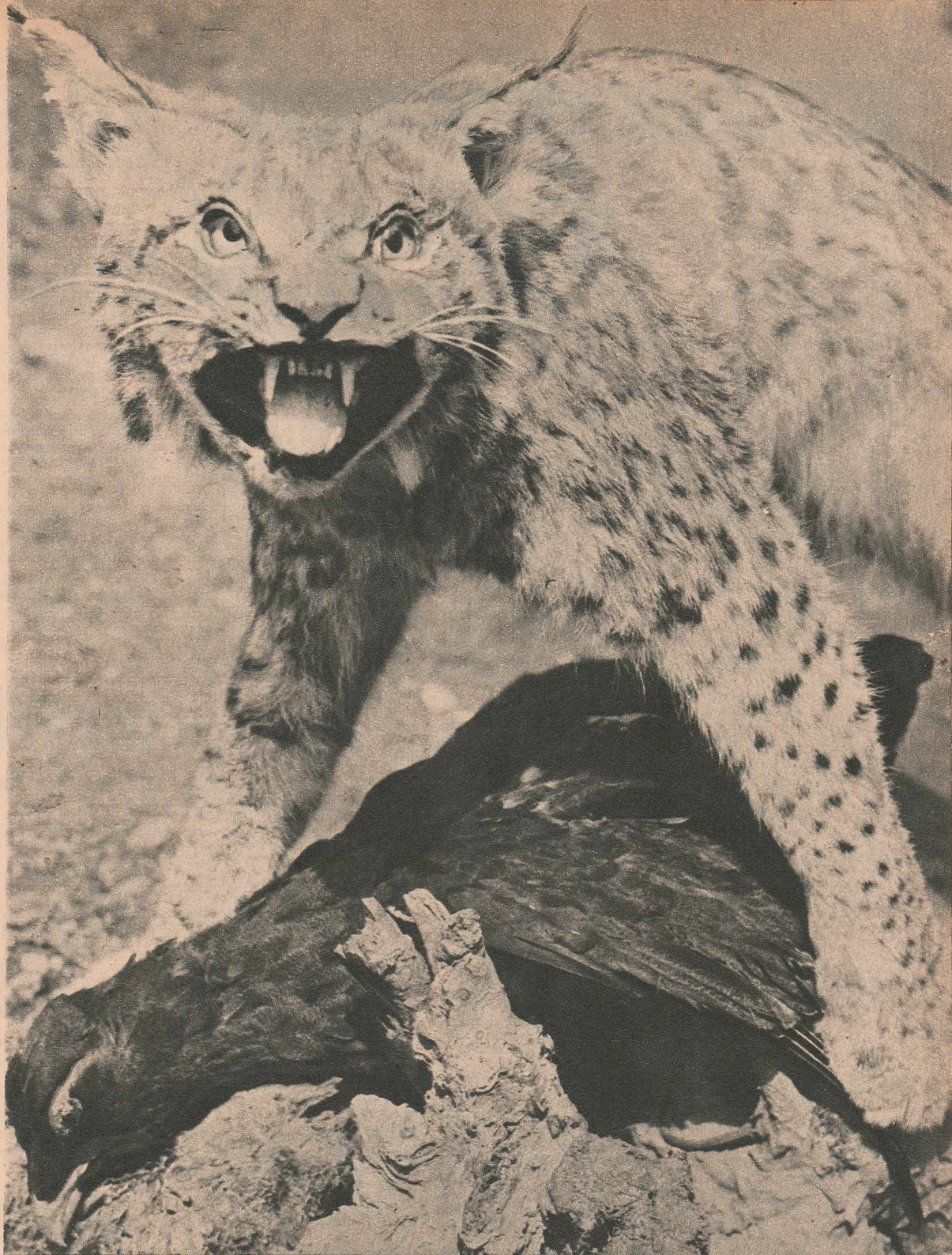
● Cîmpurile noastre găzduiesc dropii (cea mai mare pasăre de uscat de pe continentul nostru), iepuri, prepelițe, pottraichi și chiar fazani.

● În pădurile de deal își duc traiul căprioarele și mistreții.

● Pe înălțimile munților, acolo unde vegetația forestieră dispare, trăiește capra neagră.

● În pădurile de munte vinătorii întilnesc risul, jderul de copac, vulpea, pisica sălbatică, lupul, nevăstaica, dihorul etc.

Întru înmulțirea vînatului pînă la pacitatea maximă de producție fondurilor de vînațoare e necesară uneori și asigurarea condițiilor optime de dezvoltare a animalelor. Iată un paznic din pădurea Ghiorac, controlînd o hrănitoare de cervidee. ↓

Cursa a funcționat perfect și fazanul a fost prins. Să nu uităm că valoarea la export a vînatului viu depășește considerabil pe cea a vînatului împușcat. →

P E R S P E C T I V E

● O problemă importantă își va găsi rezolvarea în anii următori prin realizarea unei densități uniforme a vînatului nerăpitor, lucru pe deplin realizabil dacă se ține seama de capacitatea de producție a fondurilor noastre de vînațoare (condiții de hrană și adăpost).

● Efectivele de vînat vor crește, pînă la sfîrșitul anului 1965, la căprioară cu 45-50%, la cerb, cu 25-30%, la fazani, cu 45-50%, la iepuri, cu 20-25%, iar în unele fonduri de vînațoare se vor amenaja bazine, cu pești utili și de mare productivitate.

● Sectorul vînațoare și pescuit sportiv va participa în circuitul economiei naționale, la sfîrșitul anului 1965, cu bunuri în valoare de 500 milioane lei.

CU SARE ȘI PIPER

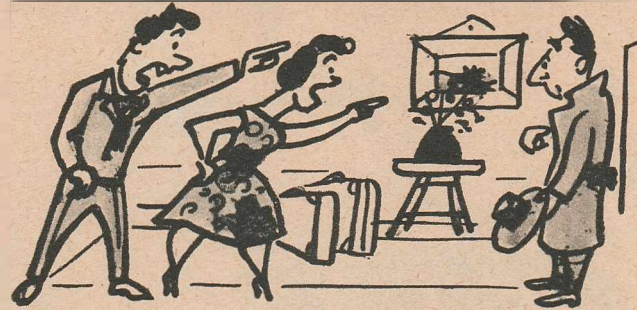
MOTIV DE DIVORȚ

Nu știu de ce mi-am creat în cercul prietenilor mei o reputație de atotștiutor care le descurcă pe toate, mă pricep la orice și sînt solicitat în toate problemele ca un sfetnic cu mare greutate. Reputația asta a început să nu-mi convină de loc, deoarece pînă acum am rămas singurul nelinsurat dintre toți amicii mei. Asta pentru că toate fetele pe care le cunosc au venit la mine să-mi ceară, cu încredere, sfaturi. Aurelia m-a întrebat dacă sînt de părere să se căsătorească cu Dan; Viorica m-a întrebat ce cred despre Radu, care a cerut-o de nevastă; Marga m-a întrebat dacă sînt de părere să-l ia pe Tache. Nici una nu m-a întrebat dacă sînt de părere să mă ia pe mine. Pesemne mă consideră atît de deștept și sfaturile mele sînt atît de înțelepte și bine judecate încît fiecare din ele mă privește ca pe un tată, fapt care mă face să cred că n-o să fiu niciodată bunice. Eu însă vreau să mă însor, cum vrea un om să trăiască.

Acum un an a venit la mine amicul meu, Turturică. „Am venit — zice — să-mi dai un sfat. Vreau să mă însor cu Sanda”. „O iubesc?” „O iubesc!” „Atunci ce mai ai nevoie de sfat? Ia-o! E o fată bună!” După aceea a venit ea: „Mă a cerut de nevastă Turturică! Ce părere ai? E un băiat bun?” „Foarte bun!” Ea s-a îmbujorat. „Mă bucură că-mi spui asta! Pentru că îl iubesc foarte mult!” Și s-au căsătorit. La cununie am fost martor, cînd au plecat în voiaj de nuntă i-am condus la gară, cînd au venit i-am așteptat. Mă rog, am fost cel mai onorat dintre toți. Dar m-am săturat de atîtea onoruri. Că în materie de mariaje nu fac decît să dau sfaturi, să petesc, să conduc, să primesc, să fiu naș, cavalier de onoare, martor. Numai mire nu...

Dar munca mea de sfetnic nu s-a terminat o dată cu căsătoria amicilor mei. Acum vreau două luni m-a chemat la telefon Turturică: „Vino pînă la mine! Divorțezi?” „De ce divorțezi?” „A devenit insuportabil!” „Bine, vin!”

M-am dus la Turturică. Se plimba nervos prin casă. Cînd am intrat, m-a luat în primire: „Tu m-ai sfătuit!” „Păi spuneai că o iubești! Dar ce-a fost?” Turturică s-a așezat. „Știi pe cine am luat eu de nevastă?” — a rostit el. „Pe cine?” Turturică a făcut o pauză pentru ca efectul dezvăluirii sale să fie zdrobitor. „Știi pe cine am luat? Nu vrea să-mi facă nici cartofi prăjiți!” M-am așezat și eu: „Ce nu vrea să-ți facă?” „Cartofi prăjiți!” „Și ce ai tu nevoie de cartofi prăjiți?” „Cum ce am nevoie? Ca să-i mînc!” „Și de ce nu vrea să-ți facă?” „Fiindcă ei îi plac cartofii fierți!” „Și ce ai tu cu cartofii fierți?” „Nu-mi plac! Divorțezi!” Am zîmbit: „Fii serios! Asta-i motiv de divorț?” Turturică a izbucnit: „Sigur că e motiv! Din lucrurile mici iese la lumină adevărul. Dacă eu vreau cartofi prăjiți și ea nu vrea să-mi facă, e clar că nu mă iubeste!” „Fii rezonabil, omule — făcui eu — de unde scoți că nu te iubeste?” „Cum mă iubeste cînd îmi bagă pe gît cartofii fierți? Ce, asta-i dragoste? O soție iubitoare îi gătește sotului ce-i place lui, nu ce vrea ea! Eu m-am lămurit! Dacă numai după opt luni de căsătorie e în stare să-mi refuze mie niste priști de cartofi prăjiți, înseamnă că nu are nici un sentiment pentru mine! Introduce acțiune de divorț!” „Mă, Turturică — făcui eu — aș fi de părere să te mai gîndesti!” Turturică mi-a aruncat o privire să mă taie: „Știi! Tie îți convine! Ce-ți pasă? Tu ești burlac! Și-mi dau seama de ce cauți să mă convingi să nu divorțez! Pentru că tu m-ai sfătuit s-o iau și acum te simți vinovat! Și vrei să ieși basma curată! Nu-mi ești prieten, asta-i!” Și Turturică a lăsat capul în jos: „Am rămas singur — suspină el... Nu numai

că nevasta nu mă iubeste, dar pînă și cel mai bun prieten m-a părăsit!” Eram impresionat. M-am apropiat de el și i-am pus o mîna pe umăr: „Mă, Turturică... dacă așa simți tu... dacă tu crezi că faci bine... divorțezi!” S-a luminat la față, a sărit în picioare și m-a îmbrățișat: „Îți mulțumesc! Am știut eu că-mi ești prieten! Am știut eu că numai tu o să-mi dai un sfat bun!” L-am lăsat fericit și am plecat.

A doua zi m-a chemat ea, Sanda. „Ce e dragă?” — am întrebat-o eu, cînd mi-a deschis. Ea a stîns nervoasă un muc de țigară în scrumieră (pînă atunci n-o mai văzusem fumînd) și a rostit cu parapon: „Divorțezi!” Și mi-a spus povestea. Ea vrea cartofi fierți și el numai prăjiți. Dacă nici la atîta lucru nu poate să renunțe de dragul ei, e clar că n-o iubeste! „Sanda dragă — am mai încercat eu — dar asta-i un fleac!” A scos un strigăt: „Fleac? Cînd sotul tău nu te mai iubeste e un fleac? Să rămîn cu un om care o să mă lîdoape toată viața cu cartofii prăjiți?” Am zîmbit: „Dar chiar așa, să divorțezi de la cartofii?”... Sanda s-a ridicat în picioare: „Divorțezi de la orice cînd îți dai seama că nu mai ești iubită! Dar eu știu de ce îl aperi! Pentru că tu m-ai sfătuit să-l iau! Și acum vrei să ieși basma curată! Să mă chinuiesc eu cu el o viață întreagă ca să nu ieși tu vinovat!” Și începu să plîngă: „Sînt nenorocită! Sotul meu nu mă mai iubeste și pînă și cel mai bun prieten e un laș!”

Nu pot să văd o femeie plîngînd. Plîng și eu îndată. „Sanda dragă, dacă așa simți tu... dacă ești sigură că nu te mai iubeste... divorțezi!” A zîmbit printre lacrimi: „Îți mulțumesc! Am știut eu că pînă la urmă tot tu o să-mi dai un sfat bun! Ești un adevărat prieten!”

Chiar în după-amiaza aceea am primit un telefon de la ei. Să vin luni, adică peste trei zile, cînd iau amîndoi concediu, să merg cu ei la un avocat. Am avut un simțămînt de părere de

rău pentru tînăra lor căsnicie care se destrămă, dar, întrucît nu mai era nimic de făcut, le-am promis că voi veni.

Peste trei zile am sunat la usa lor. Erau amîndoi îmbrăcați de plecare. Valizele făcute. „Iată — mi-am zis — au și împachetat. Oamenii ăștia se urăsc”. Am intrat în sufragerie. Tocmai mîncaseră. Farfuriile pe masă. „V-am deranjat?” — zic. „Nu!” — face el, scurt. „Cunosc un avocat bun!” — zic. „Avocat?” — face ea. „Da — zic. Foarte bun!” „Pentru ce avocat?” — spune el, și mă privește fix. „Păi — zic... pentru divorț”. „Divorț?” — rostesc amîndoi în cor. „Ce ți-am spus eu?” — face el, și se uită la ea semnificativ. „Dar eu ce ți-am spus?” — spune ea, și se uită la el și mă semnificativ. Apoi se uită amîndoi la mine semnificativ de tot: „Va să zică — spune Turturică — așa prieten ne ești tu? Ne bați divorțul în cap, ba te îngrijești și de avocat? Acum, cînd noi plecăm împreună în vilegiatură, la Predeal!”

Am căzut pe un scaun: „Eu v-am băgat divorțul în cap?” „Da, tu! — mă repezi ea. Nu puteai să ne sfătuiesti să mîncăm fiecare ce ne place? Cînd doi tineri se iubesc așa cum ne iubim noi, îi îndemni la divorț? Altă soluție n-ai mai găsit?” M-am uitat pe masă. În farfuria lui erau cartofii prăjiți, cu friptură. În farfuria ei — friptură cu cartofii fierți. „Copii — am bîlguit eu uluit — dar eu v-am sfătuit doar să...” „Lasă — mă intreruper el — am văzut eu ce ne-ai sfătuit! Divorțați! Asta ne-ai spus!” M-am ridicat nervos: „Sînteti niște nerecunoscători! Eu v-am vrut binele și voi mă insultați! Așa îmi trebuie! Ingraților!” „Noi ingrați? — au rîcnit ei în cor. Ieși afară, intrigantule!”

Toată reputația mea de înțelept s-a dus pe copcă. Dar, în sfîrșit, acum sper că poate am să mă însor și eu. Am devenit un om obișnuit.

FIRUL MACABRU

(cea mai scurtă și mai palpitantă povestire polițistă)

Misterul părea de nedezlegat.

Atunci fu chemat Marele Detectiv.

Privirea sa pătrunzătoare se opri o secundă asupra cadavrului. Încă o secundă și în mina Marelui Detectiv luci un microscop.

— Ha-ha! — exclamă el apucînd cu o pensetă un fir de păr de pe haina celui ucis. Problema este rezolvată. A mai rămas un detaliu: să găsim cui aparține acest fir de păr și criminalul e în mîinile noastre.

Lanțul deducțiilor logice se închidea implacabil.

Patru zile și patru nopți Marele Detectiv cercetă străzile New Yorkului, pe catalige, pentru a trece neobservat în timp ce examina de sus pîrul trecătorilor. Posesorul firului de păr părea însă de negăsit.

În ziua a cincea Marele Detectiv îl aeseoperi. Trăvestit în turist, cu o glugă care îi acoperea feasta pînă peste urechi, criminalul urca pe bordul unui transatlantic. Într-o clipită Marele Detectiv fu alături de el pe punte.

— Ești arestat! — tună el. Acest fir de păr dovedește totul.

— Să i se scoată gluga! — zise cu un glas sumbru căpitanul vasului.

Gluga fu scoasă. Omul era chel cu desăvîrșire.

— Ha! — strigă Marele Detectiv. Extraordinar! Individul nu a săvîrșit un singur omor, ci milioane de crime!

IN 4 RÎNDURI

De la cititor

Unel snoabe care frecventează sălile de concert pentru a-și etala toaletetele.

Crezi că vine-ai în sală
Pentru arta muzicală
A cantatelor sau a odel?
Vine pentru... arta model.

Campioanel olimpice
Iolanda Balas.

De-ar putea ceva să-nvețe
Fotbaliștii de la tine,
Dă-le tu niscai povețe
Cum să fie la-nălțime...

Constiliutul de conducere
al unei cooperative, avînd un
casier care „greșește” la
sototeii.

Din a voastră casierie
Vreți să nu delapidaze?
Duceți-l la chirurgie
Mîna stîngă să-i scurteze!

La bugetul expres „Lido”
din București e greu uneori
să găsești o masă curată
în orele de aglomerație.

De-ar fi mai luți oleacă
Fetele ce strîng vesela
N-ar mai fi atît de... tristă
Cîteodată clientela.

PESCADOR

UMOR DIN ÎNTREPRINDERI

Din gazeta satirică „Spinul” a uzinei „Steaua Roșie” din Capitală.

PRIETENII LUI MARINICĂ

Defilarea întîrzițiilor din schimbul de dimineață...

Tov. Simion Petre avea obiceiul să plece de lingă mașină, lăsînd-o să meargă în gol.

Tov. Petre Pocletar avea obiceiul să plece de lingă mașină, lăsînd-o să meargă în schimb.

STRUNGUL: Iar mă lași singur?
STRUNGARUL: Mai fă-ți încălzirea pînă dau o raită prin secție...

În fiecare dimineață, scurt spectacol de prestidigitatie: iluzionism, scamatorie, iuțea de mîna Pocletarului și nebagarea de seamă a portarului...

Strungarii Moise Anton, Ionescu Pande și Țigănuș Nicolae dau rebuturi și piese de proastă calitate

Gazeta satirică „Spinul” are cuvîntul...

Știați că...

...evaporarea apei din frunzele plantelor nu numai că ajută la absorbirea, prin rădăcină, a apei încărcate cu săruri nutritive, dar răcoare în același timp întreaga plantă? S-a constatat că plantele care sînt împiedicate să „transpire” prezintă o temperatură cu 8-11 grade mai ridicată decît a celor la care evaporarea se face în mod normal.

...copacii găunoși, dacă sînt „plombați”, continuă să se dezvolte normal? „Plomba” se face umplîndu-se scorbura cu ceară topită și sterilizată, care se acoperă apoi cu un strat de cauciuc. În anii următori „plombării”, copacul își recapătă vigoarea.

...cea mai mare parte din plantele leguminoase conțin în celulele lor bacterii vii? Acestea nu numai că nu dăunează plantelor, dar sînt chiar necesare, ajutînd-o la asimilarea directă a azotului din aer.

...unele fructe viermănoase — și în special merele — sînt mai gustoase și mai parfumate decît celelalte? Aceasta se explică, se pare, printr-un fenomen de autoapărare, și anume prin concentrarea în fructul atacat a unei mai mari cantități de glucoză și arome, menite a lupta împotriva inamicului.

...analizele au arătat că frunzele verzi, din afară, ale salatei (lăptușile) conțin de 30 de ori mai multe vitamine decît cele gălbui sau albicioase, dinăuntru?

...cea mai mare cantitate de vitamină A se găsește în acele coniferele? Un gram de ace de brad conține aproximativ 130 de unități de vitamină A. S-a constatat că siropul și infuziile din ace de brad dau rezultate excelente în combaterea oftalmiei, tocmai datorită acestei mari cantități de vitamină A pe care o conțin.

...cel mai perfect mecanism de polenizare îl posedă orhideea? Printre altele, ea un adevărat chimist, această floare își fabrică două feluri de cleiuri, din care unul foarte lipicios, iar celălalt mai puțin. Cu ajutorul celui din urmă își ține sacii de polen lipiți de ea, iar cu ajutorul primului, acești saci se lipește de capul insectei atrasă aici de dulceața nectarului. Tot acesta servește și la lipirea sacilor cu polen de stigmatul altei flori în care s-a introdus insecta. Dacă cele două cleiuri ar fi la fel de viscoase, sacii cu polen nu s-ar putea desprinde atât de ușor în contactul cu insecta. Așa, cel mai slab cedează și polenul e vehiculat de insectă către altă floare.

...parfumiștii florilor se transformă, în caz de secetă, în substanțe menite a proteja plantele? Aceste substanțe scad permeabilitatea protoplasmei față de apă, reducînd astfel transpirația plantei.

...pe un metru pătrat de frunzar (frunzele căzute ale copacilor) trăiesc între 100.000 și 120.000 de insecte? Frunzele uscate constituie cel mai bun adăpost pentru aceste insecte și, în același timp, hrana lor — deși multe se mănîncă între ele.

MODA PARDESIURI

Drepte, suple, cu amplasare variabilă, pardesiurile din anul acesta sînt făcute din materiale diverse, ca loden, gabardină, stofă ecoz, pepit sau din postav subțire, lucios, atunci cînd este vorba de haină elegantă, neagră.

Cu lărgimea strînsă uneori de un cordon lejer, ele se caracterizează prin gulere mari, bogate.

Desenul nr. 1 reprezintă un ansamblu clasic, din gabardină, cu o linie modernă datorită corzului bluzant. Închis cu 4 nasturi

și legat cu un cordon lejer, acest pardesiu are două buzunare mari, aplicate, prinse cu cîte un nasture.

Lucrată din loden puros, tinerescă haină din desenul nr. 2 are un guler mare, croit o dată cu platca de sub care pornesc creșturile.

O haină bogată, cu gulerul original, croit din cusătura feței. Amplasarea este dată de cutele duble porțile de sub guler (desenul nr. 3).

Tîghelurile și nasturii mari

formează garnitura pardesiului din desenul nr. 4. Tîghelul care marchează rotunjimea gîtului se repetă și la platca din spate, de sub care pornesc creșturile. Croită chimonos, această haină are în mijlocul spatelui o cută dublă.

În desenele nr. 5, 6 și 7 dăm cîteva exemple de gulere. Primul este degajat și închis cu un nasture, al doilea este un guler șal cu cută (se potrivește la o haină elegantă), iar cel de-al treilea formează de fapt un rever clasic mare, bogat.

POȘTA REDACȚIEI

SILVIU NICULA — com. Gurada, reg. Hunedoara. Despre cele 7 minuni ale lumii am publicat un material mai amplu în numărul 22 din 4 iunie 1960 al revistei noastre. Așa că, de data aceasta, nu putem decît să le enumerăm. Iată: 1) Mausoleul din Halicarnas; 2) Piramida lui Cheops; 3) Farul din Alexandria; 4) Colosul din Rodos; 5) Grădinile suspendate ale Semiramidei; 6) Statuia lui Jupiter în Olimp și 7) Templul Dianei în Efes. Există de asemenea o artă intitulată „Șapte monumente celebre ale arhitecturii antice”, apărută anul acesta în zădărnica Tehnică, în care găsiți date amănunțite care vă interesează.

AURELIA LATCU — Or. Stalin. Cercetătorii științifici au constatat că animalele au înțeles adevărul limbajului care se aștează între ele. Acest limbaj pare însă că e redus la exprimarea celor stări esențiale pentru viața lor, și anume: ame, dragoste, pericol, plăcere suferință. Pentru fiecare din aceste situații animalele scot sunete care sînt înțelese perfect de specia respectivă. În legătură cu schimbul de corespondență pe care vreți să-l faceți, vă se va publica adresa la adresă respectivă.

MIHAI GATIA — Sibiu. Forma Pământului fiind elipsoidală, de o parte, iar scoarța lui prezintă diferențe de circa 19 mi de metri (între muntele cel mai înalt și adîncimea cea mai mare a oceanului), nu se poate determina un diametru precis, valabil pentru toate punctele de pe glob. Întrînd seama numai de forma elipsoidală, s-a calculat în m. e. raza Pământului la 6.366.000 metri. Înmulțîți cu 2 și veți avea — dacă vreți — un diametru aproximativ.

N. LEMNARU — Sibiu. Ar fi fost necesar să ne indicați și din ce lemn ați confecționat piesele de șah, pentru că nu

toate speciile se tratează la fel. Dacă sînt din stejar sau din nuc, e preferabil să nu le vopsiți, ci să le lustruiți, pur și simplu, folosind pentru șlefuire un glas-papir fin. Sau, dacă vreți, le puteți aplica un strat subțire din următorul amestec: 125 gr ulei de in, 125 gr bere blondă, 10 gr spirit de amoniac, 10 gr alcool alb și un albuș de ou. Amestecați bine, pensulați și lustruiți apoi (după ce se usucă) cu o bucată de piele moale.

GH. N. TIRB — Oradea. Analizele chimice au arătat că o bună parte din vitamine și din sărurile minerale se află în coaja fructelor. De aceea se și recomandă să se consume acestea cu coajă cu tot (bineînțeles, spălate). Cojile nu îngreunează digestia ci, dimpotrivă, o ajută — exceptînd cazurile unor afecțiuni gastro-intestinale care nu suportă cruditățile. Cît despre așa-numitele „goluri de aer” înțînite de avioane în timpul zborurilor — în special, la mică altitudine — acestea nu sînt propriu-zis goluri de aer, ci zone din atmosferă în care predomină curenții verticali, respectiv curenții descendenți, care împing în mod brusc aparatul de zbor în jos.

MARIA VÎLCU — Tîrgoviște. Nu există limite precise de longevitate, nici la oameni, nici la animale. Gîsca dv. care a împlinit 20 de ani e o excepție, dar nu un fenomen. S-a văzut una, într-o grădină zoologică din Anglia, care a atins vîrsta de 46 de ani. Așa cum s-au văzut cal ajungînd pînă la 40 de ani, pisic pînă la 45, broaște țestoase pînă la 300 și elefanți pînă la 700 de ani. Un porumbel a ajuns de asemenea pînă la 45 de ani, iar un vultur a depășit 60 de ani. În legătură cu simțul văzului la albine și la alte insecte, vom publica într-unul din numerele viitoare ale revistei un material mai amplu.

CĂLĂUZA RECHINULUI

Rechinul, cunoscut și sub denumirea de „pirat al mării”, este în stare să aibă un sentiment dușos? Și, totuși, se pare că așa e.

Într-adevăr, el s-a făcut tutorele unui pește mic, numit „remara” sau „pilot”, care-l însoțește în toate călătoriile sale, de cele mai multe ori fiind lipit, printr-un fel de ventuză, chiar de pîntecele rechinului. În acest chip cei doi prieteni pot străbate împreună distanțe uriașe, pe care peștele remara n-ar fi în stare să le atingă singur niciodată. Mișcările simetrice ale înotătoarelor celor două ființe arată deplina simbioză ce domnește între ele. Bineînțeles că cei doi „companioni de drum” se ajută și se completează reciproc: rechinul e cel cu forța, iar remara servește rechinului drept pilot, conducîndu-l în apropierea vapoarelor.

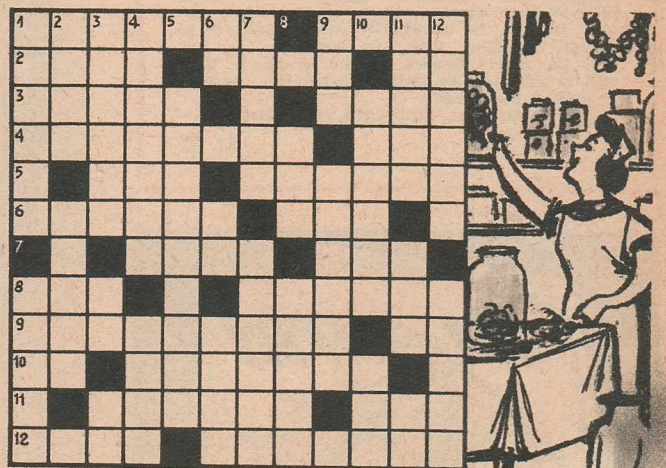
CITITORII CĂTRE CITITORI

Vor să facă schimb de vederi (cărți poștale ilustrate) următorii:

Mihail Nemeș, str. Stalingrad nr. 220, Craiova;
Ioan Grigoraș, str. H. Barbusse nr. 10, Or. Stalin (vrea să facă și schimb de fotografii ale artiștilor de cinema);
Eugen Evu, str. Cerna nr. 18, Hunedoara;

Maricea Stăpuciu, str. Aurel Popovici nr. 9, Timișoara I;

Ion I. Voicu, str. Filimon Sîrbu nr. 172, Pitești (vrea să facă și schimburi filatelice).

DEZLEGAREA JOCULUI „AFRICA SE ELIBEREAZĂ” APĂRUT ÎN Nr. 40

ORIZONTAL: 1) Katanga — It — T. 2) Italia — Glosa. 3) NI — Iglu — Agip. 4) Dakar — Dilolo. 5) Isi — Inima — I. 6) A — Tutela — Csh. 7) Goniți — Arta. 8) Kenia — Cagri. 9) Arau — A — Urmat. 10) No — Numidia — A. 11) Algeria — C — As.

GORIA, un „artist” binecunoscut și iubit de spectatorii circuitului din Moscova, se împacă foarte bine — precum se vede din fotografie — cu condițiile călătoriei cu avionul. Iată-l pe aeroportul din Copenhaga, cu geanta de călătorie — ca oricare pasager — coborînd din avion împreună cu restul artiștilor care au de susținut o serie de spectacole în câteva țări.

ULCIOARE URIASE, de două sau de trei ori mai mari decât un stat de om, vor împodobi parcurile orașului Praga. Aceste adevărate ulcioare-gigant reprezintă mări ale unor exemplare din Muzeul național cehoslovac.

O PASARE CIUDATĂ, CU DOUĂ CAPETE ȘI PATRU PICIOARE? Cătuși de puțin! Sînt două exemplare de flamingo, pe care un fotograf le-a surprins în grădina zoologică din Whipsnade (Anglia) în această neobișnuită poziție.

HENRY LUCE E GRĂBIT...

Domnul Henry Luce este redactor-șef al revistelor ilustrate americane „Time”, „Life” și „Fortune”, cunoscute pentru constanța cu care de mulți ani sprijină și stimulează politica de pe poziții de forță promovată de Pentagou și Departamentul de Stat și pentru înverșunarea cu care se opune oricăror tendințe de destindere în relațiile internaționale.

Vorbînd nu demult în fața unui subcomitet al Senatului S.U.A., dl. Luce, depășindu-se pe sine însuși, a propus pur și simplu ca — printr-o rezoluție trecută prin Senat — Statele Unite să declare fățiș că obiectivul urgent al națiunii americane este... cîștigarea războiului rece.

Pronunțîndu-se net împotriva coexistenței pașnice, Luce a declarat:

„Țara noastră trebuie să ia cît mai repede posibil hotărîrea de a cîștiga războiul rece”.

În același scop, Luce a înfățișat un program care, după părerea sa, va duce Statele Unite la atingerea acestui „obiectiv urgent al națiunii”: mărirea fondurilor pentru „apărare” (bugetul militar actual de peste 40 miliarde dolari, reprezentînd, după el, o sumă „derizorie”); fixarea unui program major pentru construirea de adăposturi antiatomice și încetarea unei ofensive diplomatice pentru a extinde... „respectul legii în relațiile internaționale” (avînd în vedere încălcarea suveranității de stat a U.R.S.S. de către avioane americane de spionaj, înțelegem pe deplin sensul acestui din urmă punct al „programului”).

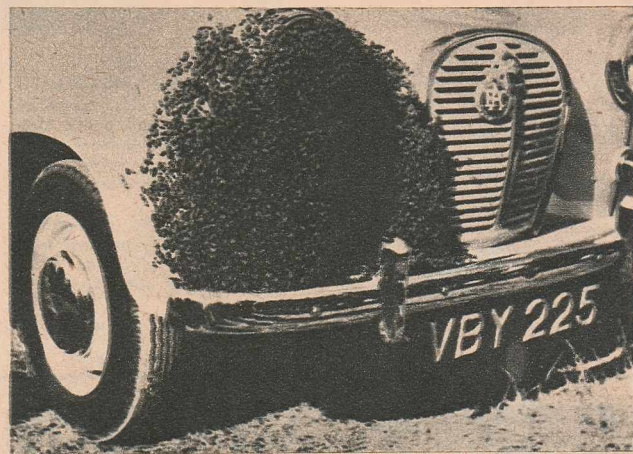
Pusă în contrast cu năzuința opiniei publice mondiale de a se ajunge la destinderea încordării internaționale, cu eforturile depuse de Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste — ca și de alte state — pentru realizarea unui acord cu privire la dezarmarea generală și totală, isteria belicoasă a adeptului politicii „de forță” de la „Time”, „Life” și comp. pare cu atît mai cinică și mai odioasă. Cît privește perspectivele „politicii” susținute cu atîta înfierbîntare de Mr. Luce, acesta, dînd din colț în colț la întrebările unor senatori în cadrul discuției mai sus amintite, a fost silit să mărturisească că nu poate fi pusă stavilă în nici un chip construcției pașnice a țărilor socialiste.

Cu alte cuvinte, lupii urlă, caravana trece...

Al. C.

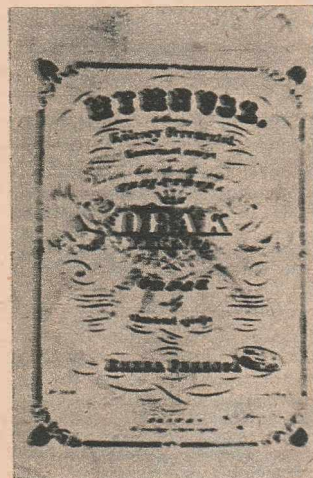

CONSTRUITĂ ÎN SECOLUL AL XV-LEA, clădirea primăriei din Wernigerode (R. D. Germană) constituie unul din punctele de atracție pentru turiștii care vin în regiunea munților Harz.

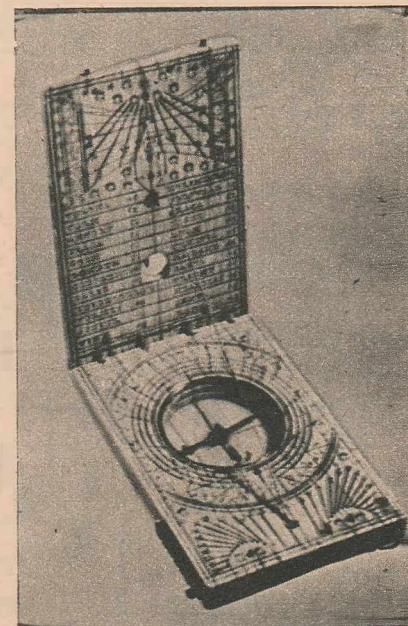

ACEASTĂ NEOBIȘNUITĂ imagine a fost prilejuită de instalarea unui roi de albine pe... farul unui automobil din Londra. Imaginați la ce măsuri de securitate va fi fost nevoit să recurgă conducătorul automobilului atunci cînd a trebuit să „convîngă” vizitatorii: că au greșit adresa stupului lor.

ANIVERSAREA UNUI MARE COMPOZITOR. În 1960 se împlinesc 150 de ani de la nașterea primului mare compozitor național al Ungariei, Erkel Ferenç, autor, printre altele, al operelor „Bánk-hán”, „Sarolta”, „Regele Ștefan” s.a. În fotografie: coperta primei ediții a partiturii imnului național pe care Erkel l-a compus în anul 1844.

PENTRU A SE „LANSA” cu orice preț, o acrită începătoare din S.U.A., prezenta la Festivalul de la Cannes, a înscenat această vulgară „corridă”. Efectul n-a fost se pare cel scontat. În afara celorva fotoreporteri în goană după „senzational”, n-au mai putut fi atrași alți spectatori.

FĂRĂ EGAL ÎN LUME este colecția de ceasornice și aparate fizice și optice cuprinsă în salonul fizico-matematic al celebrului muzeu „Zwinger” din Dresda. „Cutia” de mai sus nu este altceva decât un ceas solar de buzunar, lucrat în fildeș, datînd de prin 1600.

„PĂMÎNT DESTELENIT“ PE ECRANELE NOASTRE

Ată deci că, după trilogia „Donului liniștit“, cinematografia sovietică a purces să concretizeze în imagini plastice celălalt mare roman solohovian, „Pământ destelenit“. Rulează acum pe ecrane primele două serii și fiecare dintre noi se simte ispitit să întreprindă o confruntare între plămădirea sa proprie asupra lui Davidov și cea pe care i-o dăruie actorul Piotr Cernov; între tipul lui Nagulnov, așa cum ni l-am imaginat noi din lectura romanului, și cel creat de Evgheni Matveev; între Lușka din filele cărții și cea adusă pe ecran de Ludmila Hitiaeva. Stanița Gremiacii Log, cu oamenii ei și dramaticile întâmplări din timpul constituirii și consolidării colhozului, trăiesc aievea în fața noastră. În sălile de cinematograf vom putea urmări întreaga desfășurare a acțiunii. În pagina de față, doar câteva imagini.

① Ludmila Hitiaeva (Lușka) și Evgheni Matveev (Nagulnov).

② Ochiul Lușkai s-au umplut de lacrimi...

③ Iată-l și pe pitorescul moș Șciukar, așa cum îl aduce pe ecran Vladimir Dorofeev.

④ O scenă emoționantă: Davidov se întâlnește cu prim-secretarul comitetului raional, Nes-terenko.

1

În coperta noastră: Actrița Ludmila Hitiaeva în rolul Lușkai din filmul sovietic „Pământ destelenit“.

2

3

4

NE VIZITEAZĂ ȚARA

În cadrul manifestărilor muzicale prilejuite de Luna prieteniei romîno-sovietice un loc deosebit îl ocupă concertele ce le vor da doi reprezentanți de seamă ai artei interpretative sovietice; este vorba de pianistul Iakov Zak și de basul Ivan Petrov.

Elev al profesorului Neigaus — unul dintre cei mai remarcabili muzicieni și pedagogi sovietici, care a format un șir întreg de mari pianiști — asistent și apoi profesor la Conservatorul din Moscova, Iakov Zak, laureat al celui de-al III-lea Concurs internațional Chopin de la Varșovia, se bucură de o largă popularitate atât în U.R.S.S. cât și peste hotarele țării sale.

Concertele lui Iakov Zak, interesante atât din punct de vedere al repertoriului său vast cât și al strălucitei interpretări, produc o impresie covârșitoare. Rînd pe rînd viguros, dinamic, plin de spontaneitate și poezie, ori sobru și reținut, Iakov Zak își dezvăluie întreaga sa gamă de posibilități, interpretînd lucrări de Bach, Chopin, Beethoven, Schubert, Brahms, Hacıaturian, Șostakovici etc., întrecîndu-se însă parcă pe sine însuși atunci cînd execută lucrări de Rahmaninov și Prokofiev (este socotit unul dintre cei mai buni interpreți ai acestor doi compozitori).

Cunoscut publicului nostru datorită concertelor sale anterioare, Iakov Zak este așteptat ca un vechi prieten.

Basul Ivan Petrov, artist al poporului U.R.S.S., se numără printre soliștii de frunte ai scenelor de operă sovietice, unde în scurtă vreme a ajuns să cînte toate rolurile principale de bas (îndeosebi în Ivan Susanin, Ruslan și Ludmila, Boris Godunov, Kneazul Igor, Faust, Bărbierul din Sevilla ș.a.).

Deosebit de apreciate sînt de asemenea și concertele sale în repertoriul cărora intră lucrările cele mai de seamă ale literaturii vocale. Ivan Petrov interpretează cu o deosebită înțelegere și muzicalitate partiturile din oratoriile și cantatele compozitorilor Serghei Prokofiev și Dmitri Șostakovici, precum și compozițiile vocal-simfonice ale lui Beethoven, Mozart, Verdi etc.

Așteptăm cu nerăbdare spectacolele în care va apărea.

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștale și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Plecarea spre Oltenița. Participă oameni cu profesii diferite, de vîrste diferite și pe biciclete de toate categoriile...

„Bată-te norocul! Nu te mai cunoașteam!” Cei mai în vîrstă cicloturisti și-a descoperit prietare colectivisti o veche cunoștință.

Punctul terminus al excursiei: după vizitarea Olteniței, cicloturistii au sosit la inaugurarea gospodăriei colective din comuna Curcani.

VIZITÎND ȚARA PE BICICLETĂ

— Cicloturism —

Unii au peste 50 de ani, iar alții n-au împlinit nici 16. Au profesiiile cele mai diferite și lucrează în diverse întreprinderi și instituții din București: sînt muncitori, studenți, elevi, funcționari. S-au întâlnit într-o zi ca necunoscuți în fața stadionului Dinamo sau în strada Ion Vidu unde i-a strîns aceeași dorință: să viziteze țara pe biciclete. Erau, într-un cuvînt, viitorii cicloturisti. Și cicloturismul, sportul acesta instructiv și frumos, i-a unit pe toți și, purtîndu-i pe șoselele țării, i-a făcut să se împletenească...

...La început au fost cîțiva, dar cu timpul numărul lor a crescut mereu. La început, au vizitat împrejurimile Bucureștiului, dar cu timpul s-au avîntat tot mai departe. Au vizitat astfel locuri istorice, gospodării de stat și colective din regiune, orașele mai importante de la Dunăre, localitățile pitorești de pe Valea Prahovei etc. Toamna aceasta frumoasă e un îndemn. Cu o săptămînă în urmă, un grup numeros a vizitat Doftana. La sfîrșitul săptămînii trecute, cicloturistii au pornit în două grupuri: unul spre Giurgiu, la Podul Prieteniei, alții spre Oltenița, și apoi la inaugurarea gospodăriei colective din comuna Curcani. Pe aceștia din urmă i-am urmărit și noi.

Popas în curtea unor noi colectivisti. După căldura și oboseala drumului, o cană cu must e bine venită.

11 PERSONAJE ÎN CĂUTAREA UNUI AUTOR

de Al. MIRODAN

Am fost duminică trecută pe „23 August”, am văzut meciurile dintre Știința Cluj-Progresul și Dinamo București-Dinamo Bacău, și am plecat, împreună cu alți 50.000 spectatori, destul de nemulțumiți. E vorba însă de o nemulțumire altfel decît aceea care ne-a amarit anul trecut, făcîndu-ne, după meciurile cu Cehoslovacia să strigăm că fotbalul nostru e bolnav și să pledăm întru chemarea doctorului. E vorba de o nemulțumire mai ciudată și mai înflectită. E vorba de o nemulțumire născută dintr-o mulțumire. Care sînt elementele contradicției? Pe de o parte se joacă mai bine. Sau, ca să precizăm: jucătorii joacă mai bine. Este împedat de analizele din vară au dat rezultate, că s-a muncit în ceasurile de antrenament și că s-a produs o dezamortire. Există la jucători un plus de tehnică; Mateianu a executat bine lovitură de penalty, Oaidă a avut câteva pătrunderi excelente, Mateiță știe driblingul. Există un plus de viteză: la sfîrșitul reprizei I, jucătorii de la Dinamo (București și Bacău) au schimbat locurile și mingea cu o iuteală remarcabilă, nevădînd nici o clipă semne de oboseală. Există — în sfîrșit — un plus de eficacitate a înaltașilor: sterilitatea, plînsă atîția ani, pare să fi dispărut, liniile de atac s-au eliberat parcă de neputință, dacă cercetăm rezultatele meciurilor din etapa a VI-a observăm (și laudăm) că în nici un joc nu s-au marcat mai puțin de două goluri.

Asta, pe de o parte. Pe de altă parte însă, 50.000 spectatori au rămas, după terminarea meciurilor de la București, cu un gust de nemulțumire. Patru echipe au jucat bine două meciuri proaste.

Ce s-a întîmplat? Ce poate să se întîmple pe un teren de fotbal pentru ca spectatorul să încerce asemenea ciudată și înflectită senzație? Probabil că același fenomen, destul de frecvent în teatru, cînd niște actori ajung să interpreteze „bire” o piesă proastă. Asta s-a petrecut duminică pe stadionul „23 August”. Mateianu sau Oaidă sau Mașteuță sau Bucur sau Nunweiller IV n-au avut la îndemînă un text de calitate, pe care tehnica lor să-l preschimbe în spectacol. Urmărindu-le jocul, te irita la tot pasul faptul că ei știu cum, dar nu știu ce să facă vreme de 90 minute cu mingea; că încep a stăpîni meșteșugul, dar nu-l utilizează la nimic de seamă; că au dobîndit, cu trudă, mijloace, dar alegărbă bezmetic pe teren în căutarea unui țel. Ce înseamnă, în cazul de față, un țel? O concepție de joc, un sistem sau, dacă sîntem exigenți, chiar un stil. De ce ne-au impus fotbalistii cehoslovaci, în sezonul trecut, la București? Pentru că au fost? Nu! Ci pentru că au înfățișat publicului o concepție de joc, limpede, organizată, aplicată consecvent. Pentru că jucătorii — buni, dar nu excepționali — erau legați între ei printr-un sistem dătător de ordine și forță, asemenea trupei ambulate ale Comediei del'Arte, care au trecut de la improvizatie la interpretarea unui text obligatoriu, semnat Carlo Goldoni. Ne trebuie, deci, un text. Ne trebuie — să cerem Federației, antrenorilor, cluburilor — crearea unui text pentru jucătorii de fotbal. Ne trebuie, deci, un autor. Pînă la ivirea lui, 11 personaje vor alerga mereu, mereu în căutarea unui autor.

P.S. Propunem organelor însărcinate cu administrarea tribunelor să nu-l mai sîcaneze pe cronicarul „Flacării” și să-l îngăduie accesul la masa presei. Propunem deică organelor să ia în serios legitimațiile eliberate de U.C.F.S., să respecte cuvintele scrise acolo și să înțeleagă că a bara drumul unui gazetar către masa presei nu contribuie cu nimic la progresul fotbalului românesc.